

CAPIT. I - PATRIMONIUL MONDIAL UNESCO

INTRODUCERE

ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE PENTRU EDUCAȚIE, ȘTIINȚĂ ȘI CULTURĂ

Steagul UNESCO,
inspirat de imaginea templului Parthenon din Atena, Grecia

Abreviere	UNESCO
Înființare	16 noiembrie 1945
Sediu	Paris, Franța
Coordonate	48°51'N 2°19'E
Limbi oficiale	engleză, spaniolă, franceză, rusă, arabă, chineză

Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) este o agenție specializată a Organizației Națiunilor Unite (ONU) care vizează promovarea păcii și securității mondiale prin cooperarea internațională în educație, științe și cultură. Are 193 de state membre și 11 membri asociați, precum și parteneri din sectorul neguvernamental, interguvernamental și privat. Cu sediul în Paris, Franța, UNESCO are 53 de birouri regionale și 199 de comisii naționale care îi facilitează mandatul global.

UNESCO a fost fondată în 1945 ca succesor al Comitetului internațional pentru cooperare intelectuală al Societății Națiunilor. Constituția sa stabilește obiectivele agenției, structura de guvernare și cadrul de funcționare. Misiunea fondatoare a UNESCO, care a fost modelată de cel de-al doilea război mondial, este de a promova pacea, dezvoltarea durabilă și drepturile omului, facilitând colaborarea și dialogul între națiuni. Acesta urmărește acest obiectiv prin cinci domenii majore ale programului: educație, științe naturale, științe

sociale / umane, cultură și comunicare / informare. UNESCO sponsorizează proiecte care îmbunătățesc alfabetizarea, asigură instruire tehnică și educație, avansează știința, protejează mass-media independente și libertatea presei, păstrează istoria regională și culturală și promovează diversitatea culturală.

Ca punct focal pentru cultura și știința mondială, activitățile UNESCO s-au extins de-a lungul anilor pentru a include asistența în traducerea și difuzarea literaturii mondiale, stabilirea acordurilor de cooperare internațională pentru a asigura siturile patrimoniului mondial de importanță culturală și naturală, apărarea drepturilor omului, diviziunea digitală la nivel mondial și crearea unor societăți de cunoaștere incluzive prin informație și comunicare. UNESCO a lansat mai multe inițiative și mișcări globale, cum ar fi Educația pentru toți, pentru a-și avansa obiectivele principale.

UNESCO este guvernată de Conferința generală, compusă din state membre și membri asociați, care se întrunește bianual pentru a stabili programele agenției și bugetul. De asemenea, alege membrii Comitetului executiv, care gestionează activitatea UNESCO, și numește la fiecare patru ani directorul general, care servește ca administrator șef al UNESCO. UNESCO este membru al Grupului Națiunilor Unite pentru Dezvoltare, o coaliție de agenții și organizații ONU care vizează îndeplinirea Obiectivelor de dezvoltare durabilă.

Istorie UNESCO și mandatul său de cooperare internațională pot fi urmărite de o rezoluție a Ligii Națiunilor din 21 septembrie 1921, pentru a alege o Comisie care să studieze fezabilitatea. Acest nou organism, Comitetul Internațional pentru Cooperare Intelectuală (ICIC) a fost creat în 1922 și număra printre membrii săi figuri precum Henri Bergson, Albert Einstein, Marie Curie și Robert A. Millikan (fiind astfel o mică comisie a Liga Națiunilor s-a axat în esență pe Europa de Vest). Institutul Internațional pentru Cooperare Intelectuală (IIC) a fost apoi creat la Paris la 9 august 1925, pentru a acționa ca agenție de executare a ICIC. Cu toate acestea, debutul celui de-al doilea război mondial a întrerupt în mare măsură activitatea acestor organizații predecesoare. În ceea ce privește inițiativa privată, Biroul Internațional de Educație (IBE) a început să lucreze ca o organizație neguvernamentală în serviciul dezvoltării educaționale internaționale. din decembrie 1925 [16] și s-a alăturat UNESCO în 1969, după ce a înființat o comisie mixtă în 1952.

După semnarea Cartei Atlanticului și a Declarației Națiunilor Unite, Conferința Miniștrilor Aliați ai Educației (CAME) a început întâlniri la Londra, care au continuat de la 16 noiembrie 1942 până la 5 decembrie 1945. La 30 octombrie 1943, necesitatea unei organizații a fost exprimată în Declarația de la Moscova, agreată de China, Regatul Unit, Statele Unite și URSS. Aceasta a fost urmată de propunerile Conferinței Dumbarton Oaks din 9 octombrie 1944. La propunerea CAME și în conformitate cu recomandările Conferinței Națiunilor Unite pentru Organizația Internațională (UNCIO), care a avut loc la San Francisco în aprilie-iunie 1945, o organizație a Organizației Națiunilor Unite Conferința pentru înființarea unei organizații educaționale și culturale (ECO / CONF) a fost convocată la Londra 1-16 noiembrie 1945 cu 44 de guverne reprezentate. Ideea UNESCO a fost dezvoltată în mare măsură de Rab Butler, ministrul educației pentru Regatul Unit, care a avut o mare influență în dezvoltarea sa. La ECO / CONF, Constituția UNESCO a fost introdusă și semnată de 37 de țări și a fost înființată o Comisie pregătitoare. Comisia pregătitoare a funcționat între 16 noiembrie 1945 și 4 noiembrie 1946 - data la care Constituția UNESCO a intrat în vigoare odată cu depunerea celei de-a douăzecea ratificări de către un stat membru; Prima Conferință generală a avut loc în perioada 19 noiembrie - 10 decembrie 1946 și l-a ales pe dr. Julian Huxley în funcția de director general. Constituția a fost modificată în noiembrie 1954, când Conferința generală a decis că membrii Comitetului executiv vor fi reprezentanți ai guvernelor statelor din care sunt cetățeni și nu vor acționa, ca până acum, în calitatea lor personală. Această schimbare a guvernantei a deosebit UNESCO de predecesorul său, ICIC, în modul în care statele membre ar lucra împreună în domeniile de competență ale organizației. Pe măsură ce statele membre au lucrat împreună de-a lungul timpului pentru a îndeplini mandatul UNESCO, factorii politici și istorici au modelat operațiunile organizației, în special în timpul Războiului Rece, procesul de decolonizare și dizolvarea URSS. **Dezvoltare:** Printre realizările majore ale organizației se numără activitatea sa împotriva rasismului, de exemplu, prin declarații influente asupra rasei, începând cu o declarație a antropologilor (printre care Claude Lévi-Strauss) și a altor oameni de știință în 1950 și încheind cu Declarația din 1978 privind Rasa și prejudecăți rasiale. În 1956, Republica Africa de Sud s-a retras din

UNESCO spunând că unele dintre publicațiile organizației se ridică la „interferență” în „problemele rasiale” ale țării. Africa de Sud s-a alăturat organizației în 1994 sub conducerea lui Nelson Mandela. Activitățile timpurii ale UNESCO în domeniul educației au inclus proiectul-pilot privind educația fundamentală în Valea Marbial, Haiti, început în 1947. Acest proiect a fost urmat de misiuni de experți în alte țări, inclusiv, de exemplu, o misiune în Afganistan în 1949. În 1948, UNESCO a recomandat ca statele membre să facă învățământul primar gratuit obligatoriu și universal. În 1990, Conferința mondială privind educația pentru toți, de la Jomtien, Thailanda, a lansat o mișcare globală pentru a oferi educație de bază tuturor copiilor, tinerilor și adulților. Zece ani mai târziu, Forumul Mondial al Educației din 2000, care a avut loc la Dakar, Senegal, a condus guvernele membre să se angajeze să realizeze educația de bază pentru toți până în 2015.

Activitățile timpurii ale UNESCO în cultură au inclus Campania Nubia, lansată în 1960. Scopul campaniei a fost de a muta Marele Templu din Abu Simbel pentru a-l împiedica să fie inundat de Nil după construirea barajului Aswan. În timpul campaniei de 20 de ani, 22 de monumente și complexe arhitecturale au fost relocalate. Aceasta a fost prima și cea mai mare dintr-o serie de campanii, inclusiv Mohenjo-daro (Pakistan), Fes (Maroc), Kathmandu (Nepal), Borobudur (Indonezia) și Acropola (Grecia). La adoptarea, în 1972, a Convenției privind protecția patrimoniului mondial cultural și natural. Comitetul Patrimoniului Mondial a fost înființat în 1976 și primele situri înscrise pe Lista Patrimoniului Mondial în 1978. De atunci, instrumente juridice importante privind patrimoniul cultural și diversitatea au fost adoptate de statele membre UNESCO în 2003 (Convenția pentru protejerea patrimoniului cultural imaterial) și 2005 (Convenția privind protecția și promovarea diversității expresiilor culturale). O reuniune interguvernamentală a UNESCO la Paris în decembrie 1951 a dus la crearea Consiliului European pentru Cercetare Nucleară, care a fost responsabil pentru înființarea Organizației Europene pentru Cercetare Nucleară (CERN) ulterior, în 1954.

Programarea zonei aride, 1948-1966, este un alt exemplu al unui prim proiect important al UNESCO în domeniul științelor naturii. În 1968, UNESCO a organizat prima conferință interguvernamentală menită să reconcilieze mediul și dezvoltarea, o problemă care continuă să fie abordată în

domeniul dezvoltării durabile. Principalul rezultat al conferinței din 1968 a fost crearea Programului UNESCO pentru om și biosferă;

În domeniul comunicării, „fluxul liber de idei prin cuvânt și imagine” a fost în constituția UNESCO de la începuturile sale, în urma experienței celui de-al doilea război mondial, când controlul informațiilor a fost un factor în îndoctrinarea populațiilor pentru agresiune. În anii imediat următori celui de-al doilea război mondial, eforturile s-au concentrat pe reconstrucție și pe identificarea nevoilor de mijloace de comunicare în masă în întreaga lume. UNESCO a început să organizeze instruire și educație pentru jurnaliști în anii 1950 . Ca răspuns la solicitările pentru o „nouă ordine mondială de informare și comunicare” la sfârșitul anilor 1970, UNESCO a înființat Comisia internațională pentru studiul problemelor de comunicare , care a produs raportul MacBride din 1980 (numit după președintele Comisiei, Laureatul Premiului Nobel pentru Pace, Seán MacBride). În același an, UNESCO a creat Programul internațional pentru dezvoltarea comunicării (IPDC), un forum multilateral conceput pentru a promova dezvoltarea mass-media în țările în curs de dezvoltare. În 1991, Conferința Generală a UNESCO a aprobat Declarația de la Windhoek privind independența și pluralismul mass-media, care a determinat Adunarea Generală a ONU să declare data adoptării sale, 3 mai, ca Ziua Mondială a Libertății Presei. Din 1997, UNESCO a acordat Premiul Mondial pentru Libertatea Presei UNESCO / Guillermo Cano la fiecare 3 mai. Înaintea Summitului mondial privind societatea informațională din 2003 (Geneva) și 2005 (Tunis), UNESCO a introdus programul Informații pentru toți.

UNESCO a admis Palestina ca membru în 2011. Legile adoptate în Statele Unite după ce Palestina a solicitat aderarea la UNESCO și la OMS în aprilie 1989 înseamnă că SUA nu poate contribui financiar la nicio organizație a ONU care acceptă Palestina ca membru cu drepturi depline. Drept urmare, SUA și-au retras finanțarea, care a reprezentat aproximativ 22% din bugetul UNESCO. De asemenea, Israelul a reacționat la admiterea Palestinei la UNESCO prin înghețarea plăților israeliene către UNESCO și impunerea de sancțiuni Autorității Palestiniene, afirmând că admiterea Palestinei ar fi în detrimentul „potențialelor discuții de pace”. La doi ani după ce au încetat să își plătească cotizațiile față de UNESCO, SUA și

Israel au pierdut drepturile de vot UNESCO în 2013 fără a pierde dreptul de a fi ales; astfel, SUA au fost aleși ca membru al Comitetului executiv pentru perioada 2016–19. În 2019, Israel a părăsit UNESCO după 69 de ani de membru, iar ambasadorul Israelului la ONU Danny Danon scria: „UNESCO este organismul care rescrie continuu istoria, inclusiv prin ștergerea legăturii evreiești cu Ierusalimul ... este corupt și manipulat de dușmani ... nu vom fi membri ai unei organizații care acționează deliberat împotriva noastră ”.

Activități

UNESCO își implementează activitățile prin cele cinci domenii ale programului: educație, științe naturale, științe sociale și umane, cultură și comunicare și informare.

Educație: UNESCO sprijină cercetarea în educația comparată; și oferă expertiză și încurajează parteneriate pentru a consolida conducerea educațională națională și capacitatea țărilor de a oferi educație de calitate pentru toți.

Aceasta include catedre UNESCO, o rețea internațională de 644 Catedre UNESCO, care implică peste 770 de instituții din 126 de țări.

- Organizația pentru conservarea mediului.
- Convenția împotriva discriminării în educație adoptată în 1960.
- Organizarea Conferinței Internaționale de Educație a Adulților (CONFINTEA) într-un interval de 12 ani.
- Publicarea raportului global de monitorizare a Educației pentru toți.
- Publicarea celor patru piloni ai învățării - document seminal.
- UNESCO ASPNet, o rețea internațională de 8.000 de școli din 170 de țări.
- UNESCO nu acreditează instituțiile de învățământ superior.
- UNESCO emite declarații publice pentru educarea publicului:
 - Declarația de la Sevilla privind violența: o declarație adoptată de UNESCO în 1989 pentru a respinge noțiunea că oamenii sunt predispuși biologic la violența organizată.
 - Desemnarea de proiecte și locuri cu semnificație culturală și științifică, cum ar fi:
 - Rețeaua Globală a Geoparcurilor.
 - Rezervele Biosferei, prin Programul despre Om și Biosferă

(MAB), din 1971.

➤ Orașul literaturii; în 2007, primul oraș care a primit acest titlu a fost Edinburgh, locul primei biblioteci circulante din Scoția. În 2008, Iowa City, Iowa, a devenit orașul literaturii.

➤ Proiecte privind diversitatea lingvistică și limbile pe cale de dispariție.

➤ Capodopere ale patrimoniului oral și imaterial al umanității.

➤ Registrul internațional Memoria Lumii, din 1997.

➤ Gestionarea resurselor de apă, prin Programul hidrologic internațional (IHP), din 1965.

Siturilor de patrimoniu mondial.

Biblioteca Digitală Mondială.

Încurajarea „fluxului liber de idei prin imagini și cuvinte” de către:

- Promovarea libertății de exprimare, inclusiv a libertății presei și a legislației privind libertatea informației, prin Divizia Libertății de Expresie și Dezvoltarea Media, inclusiv Programul Internațional pentru Dezvoltarea Comunicării .

- Promovarea siguranței jurnaliștilor și combaterea impunității pentru cei care îi atacă, prin coordonarea Planului de acțiune al ONU privind siguranța jurnaliștilor și problema impunității

- Promovarea accesului universal și conservării informațiilor și a soluțiilor deschise pentru dezvoltare durabilă prin Divizia Societăților Cunoașterii, inclusiv Programul Memoria Lumii și Programul Informații pentru Toți.

- Promovarea pluralismului, egalității de gen și a diversității culturale în mass-media.

- Promovarea universalității internetului și a principiilor sale, că Internetul ar trebui să fie (I) bazat pe drepturile omului, (II) Deschis, (III) Accesibil tuturor, și (IV) alimentat de participarea multi-părților interesate (rezumat ca acronimul ROAM).

- Generarea de cunoștințe prin publicații precum Tendințele mondiale în libertatea de exprimare și dezvoltarea mass-media, Seria UNESCO privind libertatea internetului, și Indicatorii de dezvoltare a mass-media, precum și alte studii bazate pe indicatori.

Promovarea evenimentelor, cum ar fi:

- Deceniul internațional pentru promovarea unei culturi de

pace și non-violență pentru copiii lumii: 2001–2010, proclamat de ONU în 1998.

- Ziua Mondială a Libertății Presei, 3 mai în fiecare an, pentru a promova libertatea de exprimare și libertatea presei ca drept fundamental al omului și ca componente cruciale ale oricărei societăți sănătoase, democratice și libere.

- Crianța Esperanța din Brazilia, în parteneriat cu Rede Globo, pentru a strânge fonduri pentru proiecte bazate pe comunitate care promovează integrarea socială și prevenirea violenței.

- Ziua Internațională a Alfabetizării.

- Anul internațional pentru cultura păcii.

- Programul Educație pentru sănătate pentru schimbarea comportamentului în parteneriat cu Ministerul Educației din Kenya, care a fost sprijinit financiar de Guvernul Azerbaidjanului pentru a promova educația pentru sănătate în rândul tinerilor în vârstă de 10-19 ani care locuiesc în tabăra informală din Kibera, Nairobi. Proiectul a fost realizat în perioada septembrie 2014 - decembrie 2016.

- Fondarea și finanțarea proiectelor, cum ar fi:

- Inițiativa Muzeelor de Migrație: promovarea înființării de muzee pentru dialogul cultural cu populațiile de migranți.

- UNESCO-CEPES, Centrul European pentru Învățământ Superior: înființat în 1972 la București, România, ca un birou descentralizat pentru a promova cooperarea internațională în învățământul superior în Europa, precum și în Canada, SUA și Israel. Învățământul superior în Europa este jurnalul său oficial.

- Director software gratuit: din 1998 UNESCO și Fundația pentru software gratuit au finanțat împreună acest proiect de catalogare a software-ului gratuit.

- FRESH Concentring Resources on Effective School Health.

- OANA, Organizația agențiilor de presă Asia-Pacific.

- Consiliul Internațional al Științei.

- Ambasadori de bunăvoință ai UNESCO

- ASOMPS, Simpozionul asiatic pe plante și condimente medicinale, o serie de conferințe științifice desfășurate în Asia.

- Botanica 2000, un program care sprijină taxonomia și diversitatea biologică și culturală a plantelor medicinale și ornamentale și protecția acestora împotriva poluării mediului

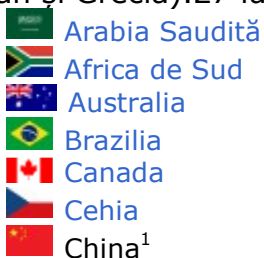
- Colecția UNESCO de lucrări reprezentative, traducând lucrări ale literaturii mondiale atât în, cât și din mai multe limbi, din 1948 până în 2005.

- GoUNESCO, o umbrelă de inițiative pentru a face patrimoniul distractiv susținută de UNESCO, Biroul New Delhi.
- Portalul de transparență UNESCO a fost conceput pentru a permite accesul publicului la informații referitoare la activitățile Organizației, cum ar fi bugetul său agregat pentru un bieniu, precum și la linkuri către documentele programatice și financiare relevante. Aceste două seturi distincte de informații sunt publicate în registrul IATI, respectiv pe baza standardului de activitate IATI și a standardului IATI Organization.

Au existat propuneri pentru stabilirea a două noi liste UNESCO. Prima listă propusă se va concentra asupra patrimoniului cultural mobil, cum ar fi artefacte, picturi și biofacte. Lista poate include obiecte culturale, precum Jōmon Venus din Japonia, Mona Lisa a Franței, Cuțitul Gebel el-Arak din Egipt, Al nouălea val al **Rusiei**, Femeia așezată a Çatalhöyük din Turcia, David (Michelangelo) din Italia, Mathura Herakles din India, Manunggul Jar din Filipine, Coroana din Baekje din Coreea de Sud, Hay Wain din Regatul Unit și Bronzurile din Benin din Nigeria. A doua listă propusă se va concentra asupra speciilor vii ale lumii, precum dragonul komodo din Indonezia, panda Chinei, vulturul chel al țărilor din America de Nord, aye-aye-ul Madagascarului, leul asiatic al Indiei, kakapo din New Zealandă și tapirul montan din Columbia, Ecuador și Peru.

Cele 20 de state fondatoare ale UNESCO

Aceasta a fost adoptată de cele 20 de state fondatoare (Regatul Unit, Noua Zeelandă, Arabia Saudită, Africa de Sud, Australia, India, Mexic, Franța, Republica Dominicană, Turcia, Egipt, Norvegia, Canada, China, Danemarca, Statele Unite ale Americii, Cehoslovacia, Brazilia, Liban și Grecia).^{27 iul. 2017}

¹ (până în 1971 reprezentată de regimul republican din Taiwan, apoi de Republica Populară Chineză)

I.- PATRIMONIUL CULTURAL AL UMANITĂȚII

UNESCO a întocmit o listă a Patrimoniului Cultural Imaterial cu scopul de a asigura o mai bună protecție unor elemente culturale imateriale din toată lumea și de a promova înțelegerea semnificației lor. Această listă este publicată de Comisia Interguvernamentală pentru păstrarea Patrimoniului Cultural Imaterial, iar membrii acesteia sunt aleși de statele membre întrunite în Adunarea Generală a ONU. Printr-un compendiu al diferitelor comori orale și imateriale ale omenirii. Programul încearcă să atragă atenția asupra importanței conservării patrimoniului imaterial, pe care UNESCO l-a identificat drept componentă esențială și depozitar de diversitate culturală și expresie creativă.

Lista a fost înființată în 2008 când a intrat în vigoare Convenția pentru Conservarea Patrimoniului Cultural Imaterial din 2003.

Istorie

În 2010, programul era alcătuit din două liste:

Lista Reprezentativă a Patrimoniului Cultural Imaterial al Omenirii este cea mai lungă și cuprinde „practici și expresii [care] ajută la demonstrarea diversității acestui patrimoniu și promovează înțelegerea importanței sale”.

Lista Patrimoniului Cultural Imaterial care Are Nevoie de Conservare Urgentă este mai scurtă și cuprinde acele elemente culturale pe care țările și comunitățile implicate le consideră a fi într-o situație ce impune măsuri urgente pentru a le menține în viață.

În 2013, în această din urmă listă erau înscrise patru elemente, ceea ce ajută statele membre să mobilizeze cooperarea și asistența internațională pentru a asigura transmiterea acestui patrimoniu prin participarea comunităților implicate. Astăzi, această listă cuprinde 35 de elemente.

Lista totală cuprindea 676 de elemente în 2022.

România

² S.U.A. - a anunțat că va părăsi UNESCO la 31 decembrie 2018

Mărțișor

Călușar din Orăștie
(începutul sec. al
XX-lea)Vase de ceramică
din Horezu

România

România este prezentă pe *Lista Reprezentativă a Patrimoniului Cultural al Omenirii* cu ritualuri: călușul (2005/2008), doina (2009), ceramica de Horezu (2012), colindatul de ceată bărbătească (2013, împreună cu Republica Moldova), jocul fecioresc (2015), tehnici tradiționale de realizare a scoarței (2016), mărțișorul - practici tradiționale asociate zilei de 1 martie (2017, împreună cu Republica Moldova și Bulgaria), arta cămășii cu altiță (2022, împreună cu Republica Moldova) și tradițiile de creștere a cailor lipițani (2022, împreună cu Austria, Bosnia-Herțegovina, Croația, Italia, Slovacia, Slovenia și Ungaria).

Republica Moldova

Republica Moldova este prezentă pe *Lista Reprezentativă a Patrimoniului Cultural al Omenirii* cu colindatul de ceată bărbătească (2013, împreună cu România), tehnici tradiționale de realizare a scoarței (2016, împreună cu România), mărțișorul - practici tradiționale asociate zilei de 1 martie (2017, împreună cu România și Bulgaria) și arta cămășii cu altiță (2022, împreună cu România).

CATEGORIE: PATRIMONIUL CULTURAL

Această categorie conține următoarele 11 subcategorii, dintr-un total de 11.

Categorie: Patrimoniu cultural după țară

Subcategorii

Această categorie conține următoarele 5 subcategorii, dintr-un total de 5.

Situri istorice după țară

Patrimoniu cultural în Germania

Castelul Schwetzingen

Castelul Schwetzingen

Parcul

Castelul Schwetzingen (în germană Schloss Schwetzingen) este un castel care se află în orașul Schwetzingen și este situat la ca. 10 km vest de Heidelberg, în landul Baden-Württemberg, Germania.

El a fost reședința de vară a principilor electori palatini Carol Filip (1661-1742) și Carol Teodor (1724-1799). Castelul devine mai cunoscut prin secolul al XVIII-lea, aici având loc anual concerte la Festivitatea de la Schwetzingen.

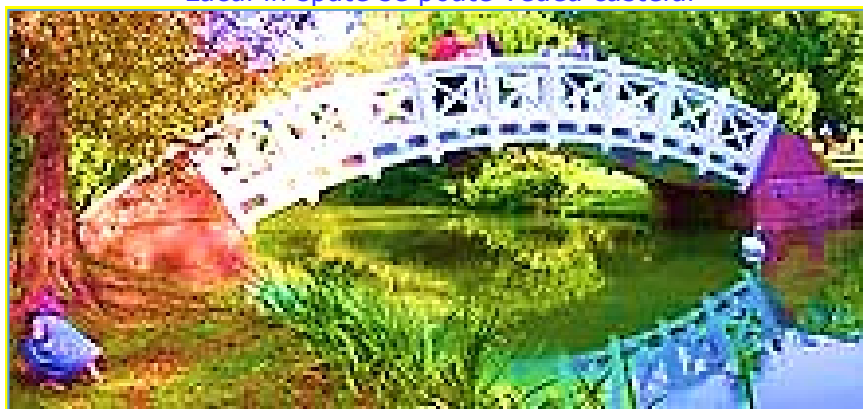
Istoric

Castelul este amintit prin festivitățile sale în anul 1350, pentru prima oară în documentele istorice. El era un castel medieval înconjurat de un șanț cu apă, care a fost de mai multe ori reclădit și extins de prinții palatini din Baden-Württemberg. Castelul este distrus pe la sfârșitul războiului de treizeci de ani. Prințul palatin Karl I. Ludwig (Pfalz) (1617-1680) a lăsat renovarea castelului și și-a adus aici metresa Marie Luise von Degenfeld. În timpul lucrărilor de renovare locuitorii din regiune care participau la aceste lucrări aveau voie să păstreze obiectele găsite în moloz. În timpul războiului de succesiune din Palatinat, castelul va fi distrus din nou. În forma lui actuală castelul a fost reclădit și extins de arhitectul italian Matteo Alberti, în timpul prințului Johann Wilhelm (Pfalz) (1658-1716) care avea reședința în Düsseldorf. Parcul castelului a fost în mare parte

conceput de grădinarii Johann Ludwig Petri, Johann Wilhelm Sckell și Johann Michael Zeyher. În prezent castelul este declarat monument și aparține de Fundația de stat care se ocupă de întreținerea parcurilor și castelelor din Baden-Württemberg.

Lacul în spate se poate vedea castelul

Podul chinezesc

Este interesant de menționat că podul chinezesc sau Palladio, mai este denumit "Podul Minciunilor" (Lügenbrücke) denumirea se datorește treptelor cu forme neregulate, care pot provoca dezechilibrarea vizitatorului. Un pod cu o denumire similară se află în orașul Sibiu, România.

Teatrul

La fel ca grădinile, teatrul este în multe privințe o sinteză a stilurilor conflictuale. Inițial construit în 1753, la planurile lui Nicolas de Pigage (1723 - 1796) și într-un timp foarte scurt, ar putea fi considerat o creație rococo pură. În cursul unei renovări ulterioare, aceasta a fost amestecată cu tendințele neoclasice timpurii. În primul său stadiu, teatrul, după exemplul teatrelor de curte franceze de atunci, nu avea cutii (acestea erau o bază de teatru "italian").

Pentru a-l mări, peretele din spate al auditoriului a fost apoi străpuns cu un șir de arcade, creând astfel o impresie mai asemănătoare cu "cutia".

Foaierul principal cu candelabru la teatrul Bolshoi. Moscova.

Teatrul Bolshoi. Scenă istorică. Moscova. Rusia.

Drept urmare, teatrul poate fi, cel puțin vizual, considerat o combinație a aspectelor obișnuite "franceză" și "italiană", chiar dacă ajustarea a fost, în acest caz, făcută mai ales din motive practice. Ca și în grădină, efectul general este foarte omogen și estetic plăcut. Până în secolul al XX-lea, teatrul și-a păstrat mașinile de scenă originale. Acest lucru a fost apoi pierdut și înlocuit cu facilități moderne, mai întâi în anii 1950, și din nou în anii 1970, când zona de culise a fost, de asemenea, extinsă.

Moscheea

Moscheea

Interior

Moscheea (în germană Moscheea) în complexul de grădini este cea mai veche clădire în stil moschee din Germania. A fost construită în perioada 1779-1791 de un arhitect francez pentru Palatinatul Electoral, în timpul în care stilul „turcesc” era la modă în Germania.

Clădirea nu a fost niciodată destinată pentru rugăciuni.

CATEGORIE: PATRIMONIU CULTURAL ÎN SERBIA CASTELUL VÂRȘEȚ

Vedere asupra turnului
Castelului Vârșeț, după
reconstrucția lui

Castelul Vârșeț sau Castelul Vršac (în sârbă Вршачки замак, cu alfabetul latin: Vršački zamak), cunoscut anterior ca Turnul Vârșeț sau Turnul Vršac (în sârbă Вршачка кула, cu alfabetul latin: Vršačka kula), este o cetate medievală în apropiere de Vârșeț, Voivodina, Serbia. Doar turnul Donjon a rămas din întregul complex, dar din 2009 a început reconstrucția, pentru a recrea întregul castel Vârșeț.

Castelul Vârșeț a fost declarat monument al culturii de mare importanță în 1991 și este protejat de Republica Serbia. Numeroși turiști vizitează Castelul Vârșeț și zona pentru a admira priveliștile care se întind până în România.

Istoria

Imagine panoramică a
Turnului Vârșeț pe timp de
noapte.

Există două teorii cu privire la originea acestei cetăți. După călătorul turc Evliya Çelebi, cetatea a fost construită de despotul sârb Đurađ Branković. Istoricii consideră că Branković a construit cetatea după căderea Semendriei în 1439. În construcția sa, cetatea a avut unele elemente arhitecturale similare cu cele din cetatea Semendria, dar și cu cele din cetatea din jurul mănăstirii Manasija.

Cealaltă teorie susține că acest castel este o rămășiță a cetății medievale cunoscută sub numele de Erdesumulu. Cu toate acestea, sursele acestei teorii nu identifică Erdesumulu cu Vârșețul, dar susțin că locul acestui oraș și al cetății a fost mai la est, pe râul Caraș (Karaš), în Banatul românesc de astăzi. Un oraș numit

Erdesumulu a fost menționat pentru prima dată în 1227.

Cealaltă teorie susține că acest castel este o rămășiță a cetății medievale cunoscută sub numele de Erdesumulu (în maghiară Érdsumlyó / Érsomlyó, în sârbă Ерд-Шомљо / Шомљо, cu alfabetul latin: Erd-Šomljo / Šomljo).

Cu toate acestea, sursele acestei teorii nu identifică Erdesumulu cu Vârșețul, dar susțin că locul acestui oraș și al cetății a fost mai la est, pe râul Caraș (Karaš), în Banatul românesc de astăzi. Un oraș numit Erdesumulu a fost menționat pentru prima dată în 1227.

O mănăstire dominicană cu moaștele Sfântului Dominic a fost fondată acolo între 1230 și 1240, iar din 1255 a fost sediul administrației (comites). Cetatea Erdesumulu a fost construită în 1335 ca o fortăreață regală.

După cucerirea otomană din 1552, cetatea Vârșeț a fost folosită de otomani. În 1590/1591 garnizoana otomană era formată dintr-o aga, doi ofițeri otomani și 20 de mercenari sârbi.

Caracteristici

Situat pe vârful dealului local, turnul are o vedere impresionantă asupra zonei. Mulți turiști vizitează zona pentru a admira priveliștile care se întind până în România.

RECONSTRUCȚIE

Turnul Vârșeț înainte de reconstrucție

Partea de est a Turnului după reconstrucție

În cadrul unei reuniuni oficiale care a avut loc în data de 4 martie 2009, asistentul ministrului culturii, Dušan Živković, secretarul regional al culturii, Milorad Djurić, directorul Institutului Regional pentru Protecția Patrimoniului Cultural, Zoran Vapa și asistentul primarului orașului Vârșeț, Dragiša Vučinić, au convenit asupra reconstrucției Turnului Vârșețului, pentru a-l readuce la aspectul său anterior. La această întâlnire, cetatea a fost redenumită oficial din **Turnul Vârșeț** în **Castelul Vârșeț**.

PAGINI DIN CATEGORIA „PATRIMONIUL CULTURAL”

Următoarele 9 pagini aparțin acestei categorii, din totalul de 9.

MĂNĂSTIREA DEČANI

Mănăstirea Dečani este o mănăstire ortodoxă sârbă fondată în secolul al XIV-lea de regele Ștefan Dečanski între orașele Peć și Đakovica din provincia Kosovo.

Construcția lăcașului a durat opt ani, din 1327 până în 1335. În 1350 interiorul bisericii monastice a fost decorat cu mai mult de 1000 de fresce, Mănăstirea Dečani este considerată una dintre cele mai bogate din Europa în ceea ce privește numărul frescelor. Mănăstirea de la Dečani este cunoscută

pentru fresca răstignirii lui Isus, în care unii ufologi au identificat un obiect asemănător unei rachete gata de zbor.

Fresca respectivă a fost fotografiată în 1964 de Alexander Paunovici, un student la Academia de Belle Arte din fosta Iugoslavie, care a folosit un teleobiectiv pentru a observa frescele aflate la cca. 15 m înălțime.

Informații generale

Jurisdicție religioasă Eparhija raško-prizrenska

Țara Serbia

Coordonate 42°32'49"N 20°15'59"E

Date despre construcție

Stil arhitectonic Serbo-Byzantine architecture

Istoric

Data începerii 1335

Mănăstirea Dečani (în sârbă Манастир Високи Дечани) este o mănăstire ortodoxă sârbă fondată în secolul al XIV-lea de regele Ștefan Dečanski între orașele Peć și Đakovica din provincia Kosovo.

Construcția lăcașului a durat opt ani, din 1327 până în 1335. În 1350 interiorul bisericii monastice a fost decorat cu mai mult de 1000 de fresce, Mănăstirea Dečani este considerată una dintre cele mai bogate din Europa în ceea ce privește numărul frescelor.

Mănăstirea de la Dečani este cunoscută pentru fresca răstignirii lui Isus, în care unii ufologi au identificat un obiect asemănător unei rachete gata de zbor. Fresca respectivă a fost fotografiată în 1964 de Alexander Paunovici, un student la Academia de Belle Arte din fosta Iugoslavie, care a folosit un

teleobiectiv pentru a observa frescele aflate la cca. 15 m înălțime.

PATRIMONIUL CULTURAL IMOBIL

Patrimoniul cultural imobil cuprinde clădiri, situri arheologice, grădini și parcuri, monumente de for public, monumente funerare, ansambluri de arhitectură, situri urbane sau rurale, ansambluri industriale sau peisaje culturale, semnificative pentru istoria unei comunități, a unei națiuni sau a întregii omeniri.

Aici sunt incluse toate monumentele clasate în Lista monumentelor istorice din România, dar și alte clădiri sau areale care nu sunt clasate, dar au valoare arhitecturală, artistică, memorială, tehnică, peisagistică sau de altă natură.

PATRIMONIUL CULTURAL MOBIL

Patrimoniul cultural mobil cuprinde obiecte considerate valoroase, ca mărturii ale modului de viață al diferitelor comunități umane și ale transformării mediului natural, din cele mai vechi timpuri și până în prezent. Aici se încadrează o varietate de obiecte, incluzând opere de artă, obiecte de cult, unelte, cărți, hărți, monede, timbre, instrumente, sau alte artefacte rezultate din activități umane, reprezentative pentru cunoștințele, credințele și valorile unei comunități, la un anumit moment în timp.

Obiectele de patrimoniu pot face parte din colecțiile muzeelor, ale bibliotecilor, arhivelor sau din colecții private. Obiecte pe care le avem în jurul nostru – tablouri, fotografiile vechi, obiecte moștenite – pot fi, de asemenea, valoroase nu doar pentru noi, ci și ca parte a patrimoniului cultural mobil. O altă parte a obiectelor de patrimoniu sunt, desigur, încă nedescoperite, îngropate în situri arheologice sau în alte locuri neașteptate.

În funcție de tipul obiectelor, de vechimea și de raritatea lor, precum și de relevanța lor, pentru întreaga umanitate, sau pentru spațiul românesc, bunurile pot fi clasate în Inventarul patrimoniului cultural național mobil, în categoriile tezaur sau fond.

PATRIMONIUL CULTURAL IMATERIAL

Patrimoniul cultural imaterial este compus din practici, reprezentări, expresii, cunoștințe și abilități – împreună cu instrumentele, obiectele, artefactele și spațiile culturale asociate acestora – pe care oamenii le recunosc ca parte din moștenirea lor culturală.

Din această categorie pot face parte povești, zicători, cântece și jocuri populare precum și diferite obiceiuri legate de schimbarea anotimpurilor, de calendarul agrar, de sărbători religioase sau de trecerea între diferite etape ale vieții. Aici se încadrează, de asemenea, cunoștințele și tehnicile legate de confecționarea obiectelor „de recuzită”, asociate acestor evenimente.

Meșteșugurile tradiționale, transmise din generație în generație, prin care se realizează obiecte considerate ca reprezentative pentru o anumită comunitate, cum ar fi costumele populare sau diferite tipuri de vase de ceramică, sunt, de asemenea, parte a patrimoniului cultural imaterial. Elementele de patrimoniu imaterial au, de obicei, origini colective și anonime, sunt transmise, cu precădere, pe cale informală, în cadrul familiei sau a diferitelor tipuri de grupuri sociale și sunt strâns legate de o anumită comunitate și o zonă specifică. Află mai multe detalii despre elementele componente ale patrimoniului cultural, despre protecția și promovarea lor, în Textul legii nr. 26 din 29 februarie 2008 privind protejarea patrimoniului cultural imaterial.

PATRIMONIUL CULTURAL DIGITAL

Odată cu dezvoltarea din ce în ce mai rapidă a activităților în mediul digital – fie că e vorba de muncă sau entertainment – apar mereu materiale noi, care ar putea fi resurse valoroase pentru următoarele generații. Cărți digitale, filme, arhive, baze de date, galerii foto, expoziții digitale sau diferite forme de experiență de realitate virtuală sau augmentată, toate au potențialul de a fi parte a patrimoniului cultural.

Materialele digitale pot fi realizate direct în mediul digital, cum ar fi reconstrucțiile digitale sau animațiile, sau pot fi replici ale unor materiale care au un suport fizic, analogic, cum ar fi documentele și fotografiile scanate.

Obiectele digitale au avantajul de a fi mai ușor accesibile unui număr mare de oameni, fără ca aceștia să fie nevoiți să străbată distanțe mari sau să aștepte timp îndelungat pentru acces la arhive sau colecții muzeale. Alte avantaje sunt legate de spațiul redus necesar stocării și de posibilitatea prezentării către public a unor obiecte care nu ar avea, altfel, un spațiu de expunere.

În ceea ce privește conservarea, deși obiectele digitale sunt „salvate” de la deteriorarea prin acțiunea factorilor fizici,

acestea sunt amenințate de volatilitatea informației digitale și de schimbarea continuă a tehnologiei.

Află aici mai multe detalii despre modul în care este definit și protejat patrimoniul cultural digital.

PATRIMONIUL UNESCO

Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură este o agenție specializată a Organizației Națiunilor Unite (ONU) care are ca scop promovarea păcii, prin facilitarea colaborării și a dialogului între națiuni. În domeniul protejării patrimoniului, aceasta propune câte un set specific de acțiuni, pentru patrimoniul imobil (prin Convenția privind protecția patrimoniului mondial, cultural și natural, adoptată în 1972) și pentru patrimoniul imaterial (prin Convenția pentru salvagardarea patrimoniului cultural imaterial).

Protecția patrimoniului cultural imobil

Siturile care fac parte din Patrimoniul Mondial sunt recunoscute de UNESCO ca valoroase pentru întreaga omenire. Fiecare sit al Patrimoniului Mondial este considerat ca „aparținând tuturor popoarelor lumii, indiferent de teritoriul pe care este situat”.

Acestea sunt protejate atât de legislația națională, cât și la nivel internațional, în baza Convenției Patrimoniului Mondial Cultural și Natural a UNESCO din 1972 (adoptată de România în 1990).

Pentru ca un sit să fie recunoscut ca Patrimoniu Mondial UNESCO, acesta trebuie, mai întâi, identificat și propus la nivel de țară, în Lista Indicativă. În urma analizei din partea unui grup de experți și apoi, a votului Comitetului Patrimoniului Mondial, situl poate fi inclus în lista Patrimoniului Mondial UNESCO.

Siturile Patrimoniului Mondial UNESCO aflate în România sunt: Delta Dunării, Satele cu biserici fortificate din Transilvania, Biserici din Moldova, Mănăstirea Hurezi, Cetăți Dacice din Munții Orăștiei, Centrul Istoric Sighișoara, Biserici de lemn din Maramureș, precum și o parte din situl transnațional „Păduri seculare și virgine de fag din Carpați și alte regiuni ale Europei”.

Începând din iulie 2021, Peisajul cultural minier de la Roșia Montană este, de asemenea, recunoscut ca sit al Patrimoniului Mondial UNESCO.

RUMBA CONGOLEZĂ

A intrat în patrimoniul UNESCO, Rumba, unul dintre cele mai influente genuri ale muzicii și dansului african, are statut

protejat de UNESCO, acesta fiind rezultatul campaniei duse de Republica Democrată Congo și Congo-Brazzaville.

Cele două țări ocupă teritoriul vechiului regat Congo, unde își are originea dansul, potrivit BBC. Cuvântul rumba vine de la termenul kikongo pentru ombilic, „nkumba”.

Rumba congoleză se alătură astfel altor tradiții, precum muzica reggae din Jamaica și mâncarea hawker din Singapore, care au fost incluse pe lista UNESCO a „patrimoniului cultural intangibil al umanității”.

Organismul cultural al ONU spune că oferirea acestui statut

ajută la „menținerea diversității culturale în fața globalizării tot mai mari”.

Muzica și dansul au devenit emblematice în lupta anti-colonială în secolul 20, a remarcat directorul general al UNESCO, Audrey Azoulay, care a adăugat că „natura politică a acestei muzici inspiră astăzi mulți artiști din întreaga lume”.

În ciuda originilor africane, rumba este asociată de mulți din afara continentului dansului latino. Rumba cubaneză a primit protecția UNESCO în 2016.

Rumba „a fost parte a identității noastre, descendenți ai Africii și noi, toți, de-a lungul anilor”, a spus anterior ministrul congolez al Culturii, Catherine Kathungu Furaha. „Vrem ca rumba să fie recunoscută ca a noastră. Este identitatea noastră”.

Stilul de rumba care a apărut în Cuba în secolul 19 își are rădăcinile în ritmurile sclavilor din centrul Africii, care erau combinate cu melodii ale colonizatorilor spanioli din insulă.

Ritmul și-a păstrat caracterul atât de mult încât atunci când au fost exportate înregistrările pe vinil în Africa centrală, în secolul 20, a fost imediat recunoscut ca rumba. O diferență este aceea că ritmul congolez folosește maracas, nu tobe.

La rumba congolaise inscrite à l'Unesco : retour sur son histoire • FRANCE 2

PROTECȚIA PATRIMONIULUI CULTURAL IMATERIAL

Obiceiurile, practicile asociate sărbătorilor, meșteșugurile, și alte elemente de patrimoniu cultural imaterial recunoscute și

protejate de UNESCO pentru capacitatea lor de a demonstra diversitatea și importanța patrimoniului cultural sunt cuprinse în Lista reprezentativă a Patrimoniului Cultural Imaterial al Omenirii. Aceasta a fost întocmită în urma Convenției din 2003 și este actualizată anual.

Lista pentru anul 2020 cuprinde 584 de elemente din 131 de țări. O parte dintre aceste elemente sunt recunoscute de mai multe țări ca reprezentative pentru patrimoniul lor imaterial și sunt, prin urmare, recunoscute și protejate ca patrimoniu comun al respectivelor popoare.

Pentru ca un element să facă parte din Patrimoniul Cultural Imaterial al Umanității, acesta trebuie, mai întâi, recunoscut la nivel de țară în Inventarul Național al Elementelor Vii de Patrimoniu Cultural Imaterial (click pentru mai multe detalii).

II.- LOCURI DIN PATRIMONIUL MONDIAL UNESCO

Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) a propus un plan de protejare a bunurilor culturale și naturale din lume, prin *Convenția privind Protecția Patrimoniului Mondial Cultural și Natural*, aprobată în 1972.

În octombrie 2013 erau 981 de bunuri și locuri din 160 de țări pe listă.

Nu prezint aici lista de bunuri și locuri (clasificate alfabetic după țări) care aparțin *Patrimoniului Mondial* (sau *Patrimoniului Comun al Umanității*), întrucât ar însemna să încarc cartea cu cca 40 de pagini de țări și titluri.

Drapelul Patrimoniului Mondial
UNESCO

Emblema Patrimoniului
Mondial

A.- ȚĂRILE DE TOP, CARE FAC PARTE DIN LISTA CELOR MAI FRUMOASE LOCURI DIN LUME:

Care este cea mai frumoasă țară din lume, conform specialiștilor în turism?

Determinarea celei mai frumoase țări din lume este o sarcină subiectivă, influențată de gusturile și preferințele individuale. În lumea turismului, însă, există anumite țări care se bucură de recunoaștere pentru peisajele lor uimitoare, patrimoniul cultural bogat și experiențele de

călătorie variate. De-a lungul anilor, specialiștii în turism au dezvoltat clasamente și evaluări, luând în considerare o gama largă de criterii încercând să răspundă la întrebarea: „Care este cea mai frumoasă țară din lume?”

● NOUA ZEELANDĂ...

Printre aceste destinații de excepție, *Noua Zeelandă* se evidențiază adesea ca una dintre cele mai frumoase țări din lume. Situată în emisfera sudică, această țară insulară atrage cu peisajele sale variate, de la munți impunători până la plaje spectaculoase și fiorduri impresionante.

Unul dintre cele mai cunoscute puncte de atracție este Fiordland Național Park, situat în partea de sud-vest a țării. Aici, fiordurile adânci, cum ar fi Milford Sound și Doubtful Sound, oferă priveliști uluitoare, cu stânci abrupte, cascade pitorești și o varietate impresionantă de fauna marină. Turiștii se pot bucura de croaziere pe aceste fiorduri pentru a experimenta în toată splendoarea lor frumusețea naturală și sălbatică.

Pe lângă peisajele sale montane, *Noua Zeelandă* este recunoscută și pentru cultura sa Maori, care adaugă un element unic și captivant experienței de călătorie. Turiștii pot participa la ceremonii tradiționale Maori, pot explora sate istorice și pot învăța despre miturile și legendele acestei culturi fascinante.

● ELVEȚIA

Alte destinații care se numără printre cele mai frumoase țări din lume includ *Elveția*, cunoscută pentru munții săi Alpi spectaculoși, lacurile cristaline și orașele pitorești, precum Zürich și Lucerna. Peisajul elvețian oferă o combinație

armonioasă între natură și arhitectură, iar stațiunile montane precum Zermatt atrag iubitorii de sporturi de iarnă și de aventură

- **JAPONIA.**

O altă țară care se bucură de o reputație deosebită în turism este Japonia.

Cu o combinație unică de tradiție și modernitate, Japonia impresionează prin templele sale istorice, grădinile zen, teatru Noh și tehnologie de ultima ora. Oricare călător care vizitează Kyoto poate fi captivat de grădinile cu

cireși înfloriți și templele bogate în istorie, în timp ce Tokyo oferă o incursiune în lumea viitorului, cu zgârie-nori impresionanți și tehnologie avansată.

- **ISLANDA... ?**

Un alt punct de atracție notabil este Islanda, cunoscută pentru peisajele sale vulcanice, gheizerele, cascadele și faunele unice. Parcul Național Thingvellir, situat pe falia tectonică dintre America de Nord și Eurasia, oferă o privire fascinantă în geologia terestră, iar Gheizerul Strokkur este un spectacol impresionant al naturii în acțiune.

- **ITALIA...**

O bijuterie a Europei, Italia se alătură acestui select grup de destinații considerate printre cele mai frumoase din lume. Cunoscută pentru patrimoniul său cultural bogat, arhitectura remarcabilă, bucătăria delicioasă și peisajele variate, Italia oferă o experiență de călătorie completă. De la romantismul canalelor din Veneția și farmecul istoric al Romei, la splendoarea artistică a Florenței și peisajele idilice ale regiunilor Toscana și Amalfi, Italia îmbină cu măiestrie istoria, arta și natura într-o simfonie captivantă pentru toți cei care o vizitează.

Indiferent de destinația aleasă, când vine vorba de răspunsul la întrebarea „Care este cea mai frumoasă țară din lume?”, specialiștii în turism subliniază că frumusețea unei țări nu constă doar în peisajele sale naturale, ci și în cultura locală, istorie, gastronomie și modul de viață al locuitorilor. Așadar, alegerea celei mai frumoase țări depinde în mare măsură de

preferințele personale și de ceea ce un călător caută să experimenteze în timpul călătoriei sale...

Fiecare om de pe planetă crede că țara lui este cea mai frumoasă. Însă când vizitează și alte locuri își schimbă părereile. Sunt locuri de pe planetă care însumează toate calitățile unui loc ideal. Iată o listă cu cele mai frumoase țări de pe glob.

Printre cele mai frumoase țări se află Grecia, pe care românii o vizitează des și despre care mulți spun că este un paradis al vacanțelor.

Când există 193 de țări foarte diferite, pare aproape imposibil să restrângi o listă cu cele mai frumoase locuri din lume.

Fiecare țară are ceva unic și de-a dreptul uimitor de oferit, de la arhitectura sa intrigantă și peisajele colorate până la istorii complexe și tradiții de secole.

Bineînțeles, există oameni din inima fiecărei națiuni care își fac patriile să se deosebească de restul. Există o listă de vreo 40 de pagini care include țări care oferă o gamă impresionantă de minuni naturale aflate într-o simbioză perfectă cu operele create de om.

Toți fac eforturi să păstreze structurile istorice și practicile artistice, în timp ce fac loc noilor tehnologii pentru a ajuta la îmbunătățirea națiunii lor.

De la munții falnici din Oman până la coasta de nisip alb a Thailandeii, acestea sunt cele mai frumoase țări din lume pe care ar trebui să le vizitați în timpul vieții, potrivit veranda.com.

B.- LISTA CELOR MAI FRUMOASE ȚĂRI DIN LUME MALDIVE.

Maldive

Când îți imaginezi paradisul perfect pe plajă, probabil că îți vin în minte apele turcoaz și plajele strălucitoare cu nisip alb, precum cele pe care le găsești în Maldive.

Maldives definește ce ar trebui să fie o evadare îndepărtată, cu plajele sale cu nisip alb, stațiunile de talie mondială și pădurile pline de palmieri.

Tradițiile arhipelagului din Oceanul Indian sunt influențate de multe dintre țările vecine, creând o cultură cu mai multe fațete, spre deosebire de oriunde altundeva în lume. În plus, sub suprafața apei acvamarin se află un ecosistem înfloritor de recife de corali colorate și viață de mare unică, care poate fi găsită doar în jurul insulelor.

COSTA RICA. Costa Rica găzduiește aproximativ o jumătate de milion de specii pe văile sale încetoșate ale râurilor, plajele idilice și pajiștile rare. Aproape un sfert din terenul său este protejat de mediu, permițând florei și faunei native să prospere și să creeze o zonă naturală uluitoare.

Dincolo de peisajul său, țara din America Centrală găzduiește și numeroase spa-uri și restaurante de cinci stele care îi ajută pe vizitatori să-și încheie ziua de aventură într-o notă relaxantă.

TANZANIA. O altă destinație populară de călătorie, Tanzania. Bogăția naturală găsită în Tanzania este aproape de nedescris. Peste un milion de gnu face Marea Migrație peste Serengeti, o câmpie protejată din partea de nord a țării, într-un fenomen care se întâmplă o dată pe an.

Rinocerii și zebrele se amestecă în câmpiile cu iarbă scurtă ale craterului Ngorongoro. Și, coasta Tanzaniei, orientată spre Oceanul Indian, oferă plaje strălucitoare cu nisip alb și vederi senine.

Țara "tuturor posibilităților"

STATELE UNITE ALE AMERICII. Statele Unite oferă o gamă largă de peisaje pitorești. De la munții acoperiți cu zăpadă din Parcul Național Mount Rainer până la coasta luxuriantă Napali din Hawaii, există frumusețe naturală în aproape fiecare colț al țării. Chiar și orașele, atât mari cât și mici, găzduiesc unele dintre cele mai magnifice exemple de arhitectură istorică și modernă din lume.

PERU. Mulți au auzit despre ruinele monumentale incașe de la Machu Picchu, dar consideră că doar fâșia minunilor pe care Peru le are de oferit.

În inima deșertului Ica se află oaza pitorească Huacachina, unde oaspeții pot explora dunele învecinate din spatele stabilindu-se în micul sat noaptea.

Nu prea departe de vârful verde al Machu Picchu se află muntele de culoarea curcubeului, Vinicunca. Iar o călătorie în Peru nu este completă fără o excursie la Lima, capitala țării plină de arhitectură din epoca colonială și multă artă precolumbiană.

JAPONIA.

Nicio țară nu echilibrează emoția orașului cu liniștea naturii la fel de perfect ca Japonia.

Florile parfumate de cireș și pădurea de bambus Arashiyama oferă refugiu în Kyoto, în timp ce noaptea orașul prinde viață cu oameni strânși în restaurante pentru a încerca capodoperele culinare.

Altare și temple vechi de secole, răspândite în toată țara, oferă lecții despre trecutul națiunii. Între timp, Tokyo continuă să se dovedească a fi lider în inovație.

ISLANDA. Peșteri de gheață subterane, vulcani falnici și plaje cu nisip negru - Islanda are unele dintre cele mai unice peisaje de pe planetă. Reykjavik servește ca o platformă de aterizare idilică cu priveliștile sale pitorești ale Lagunei Albastre, un muzeu de artă impresionant dedicat creatorilor islandezi și o scenă culinară în plină dezvoltare.

La doar 30 de minute în afara orașului se află izvoarele termale luxoase și văile ghețarilor. Pentru o gustare completă a ceea ce are de oferit Islanda, faceți o excursie pe șoseaua de centură, care se întinde pe 828 de mile în jurul coastei insulei.

KENYA. Națiunea din Africa de Est și-a câștigat o reputație în întreaga lume pentru pajiștile sale întinse din savană și pentru fauna sălbatică diversă. Cu toate acestea, frumusețea naturală a Keniei nu se termină aici.

Veți găsi lacuri glaciare la poalele Muntelui Kenya, păduri indigene luxuriante la Complexul Forestier Mau și ape albastre uimitoare de pe coastă.

Cel mai populat oraș al țării, Nairobi, este avanpostul pentru nenumărați artizani de la prelucrarea lemnului și țesătorii de la Masai Market până la producătorii de sticlă

pricepuți care pun Kitengela Hot Glass pe scena de proiectare globală.

THAILANDA.

Pe cele aproape 1.430 de insule ale sale, Thailanda prezintă o gamă largă de atracții, de la orașul plin de viață Bangkok până la țărmurile de mangrove și pădurea luxuriantă din Koh Kood.

Templele de aur din Chiang Mai, piețele pline de viață și scena culinară în devenire îmbină fiorul unui oraș modern cu farmecul și importanța istorică, perfect pentru acei locuitori ai orașului. Acele plaje de vis cu nisip alb, cu ape cristaline și formațiuni

geometrice de stâncă pot fi găsite de-a lungul coastei curbate a provinciei Krabi.

Capitala înfloritoare a țării oferă un gust atât din bucătăria autentică thailandeză, cât și din creații experimentale la restaurantele și vânzătorii săi premiați.

GRECIA. Țara unde își petrec vacanțele foarte mulți români

Templele și ruinele antice ale Atenei și cupolele albastre emblematice și fațadele văruițe în alb din Oia sunt atracții care nu pot rata pentru mulți călători. Cu toate acestea, adevărata magie a Greciei constă în bântuie ciudate ale insulelor mai puțin cunoscute,

cum ar fi băile termale din Evia și expozițiile de artă din Nisyros. Nicio excursie în țara mediteraneană nu este completă fără o oprire la Naxos pentru fructe de mare proaspete.

NAMIBIA. Cu dune de nisip chihlimbar, pajiști aurii nesfârșite și lagune albastru smarald, frumusețea naturală vastă a Namibiei este de neegalat. Deșertul Namib (cel mai vechi din

lume) se întinde pe mai mult de 1.200 de mile, cu văi uimitoare cu copaci morți la Sossusvlei și dune de nisip care duc la Sandwich Harbour.

O abundență de animale sălbatice prosperă în savane și în zonele umede din Caprivi Strip din Namibia. Pe platoul Khomas Hochland, Rezervația Zannier de la N/a'an ku sê servește ca habitat natural pentru sute de animale rănite și întâmpină oaspeții să învețe despre conservare în timp ce stau la cabana rezervației, Omaanda.

NOUA ZEELANDĂ. De la 14.000 de mile de țărmuri avântate până la lacurile sale turcoaz care străbat munții, Noua Zeelandă se mândrește cu unele dintre cele mai interesante peisaje din lume.

Lacul Tekapo poate fi doar unul dintre cele mai colorate locuri din lume, cu ape glaciare albastre strălucitoare și câmpuri nesfârșite de lupini roz și violet. Noua Zeelandă este plină de o multitudine de galerii și muzee care contribuie la identitatea culturală și artistică a țării.

Muzeul Noii Zeelande Te Papa Tongarewa evidențiază istoria bogată a poporului maori și importanța acestora pentru identitatea națională a Noii Zeelande.

CHILE. Datorită formei sale lungi și înguste, Chile se întinde pe o gamă incredibil de variată de terenuri și climate, cum ar fi fiordurile glaciare din Patagonia și podgoriile ondulate din Valea Elqui a țării.

Parcul Național Lauca servește drept rezervație a biosferei pentru alpaca, pume, flamingo și vulpi, care se plimbă liber pe 303.342 de acri din Anzi. De asemenea, găzduiește lacul Chungará, unde se crede că aproximativ 130 de specii de animale trăiesc împreună cu o floră rară.

În timp ce animatul Santiago este cel mai cunoscut oraș al țării, bijuteria de coastă Valparaíso este plină de fericire boemă și creativitate pe care nu o vei găsi nicăieri.

ITALIA

Lăudat pentru bucătăria sa delicioasă, satele pitorești pastelate și aprecierea de durată pentru arte, este greu de știut de unde să începi când vorbim despre Italia și frumusețea ei.

Pentru locuitorii orașului și pasionații de istorie, Roma este locul de naștere al civilizației occidentale, cu numeroase situri antice de descoperit. Satul Vernazza din Cinque Terre cheamă romanticii să se plimbe pe străzile de culoarea bomboanelor înainte de a se instala în port.

Și nicio vacanță în Italia nu este completă fără o excursie de o zi în țara vinicolă toscană, unde podgoriile se întind cât de departe vede cu ochii.

VIETNAM. Orașele în continuă evoluție ale Vietnamului, munții de verde aparent nesfârșit și liniile de coastă idilice l-au adus în fruntea listei tuturor călătorilor în ultimii ani. Templele sale uimitoare și siturile de patrimoniu - Cetatea Imperială din Thang Long, Complexul de Monumente Hué și multe altele - scot o lumină asupra istoriei complexe și a semnificației culturale a acestei țări asiatice.

Orașele în creștere Hanoi și Ho Chi Minh City arată cum țara devine rapid o capitală pentru stil și design. Una dintre bijuteriile naturale ale Vietnamului este Golful Ha Long, care constă din 1.600 de insule și insulițe cu stâlpi de calcar spectaculoși și grote erodate de valuri.

ELVEȚIA. Privită adesea ca un tărâm al minunilor de iarnă, Elveția atrage vizitatori de secole pentru munții săi pudrați și aerul curat și curat. Pasionații de schi se îngămădesc adesea în satele pitorești, cum ar fi Zermatt ascuns din Alpii elvețieni, pentru a merge pe pârtii și a admira priveliștile.

Cu toate acestea, Elveția este la fel de uimitoare în lunile mai calde, cu forje luxuriante de vale și lacuri de smarald. Țara are, de asemenea, unele dintre cele mai impresionante exemple de arhitectură medievală și renescentistă găsite în orașul vechi Berna.

CANADA. Fiind a doua țară ca mărime din lume, Canada se prezintă drept unul dintre cele mai diverse locuri de pe planetă, atât din punct de vedere cultural, cât și din punct de vedere al mediului. Coasta înverzită și stâncile Golfului Fundy fac din acesta o atracție naturală unică în partea de est a țării. Mergeți în provincia francofonă Quebec, unde orașe precum Montréal și Québec City întruchipează farmecul Europei.

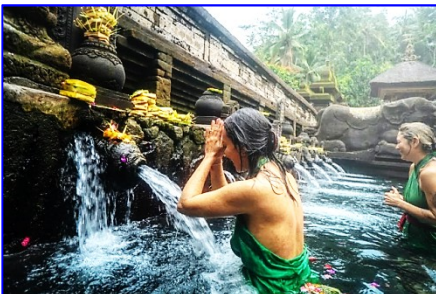
În partea de vest a țării, orașul senin Banff din Alberta oferă vederi de neegalat asupra Munților Stâncoși Canadieni și a apelor de smarald ale Lacului Louise.

OMAN. La prima gândire, s-ar putea crede că Oman ar putea avea doar terenuri asemănătoare deșertului datorită locației sale în Peninsula Arabică. Cu toate acestea, această națiune navigatoare are un pic de toate, de la munți falnici și coaste nisipoase până la centre ale orașelor uimitoare.

Amestec tradițional și contemporan din orașul de coastă Muscat, care găzduiește una dintre cele mai renumite capodopere ale arhitecturii islamice, Marea Moschee Sultan Qaboos. Aici, în capitala țării, veți găsi, de asemenea, o scenă alimentară în ascensiune care reinterpretează bucătăria tradițională omană. Ieșiți din oraș spre munții Jabal Akhdar pentru traseele de drumeții parfumate, pline de măslini verzi și caisi.

C.- CELE MAI BUNE SCORURI

1. INDONESIA

Cu toate acestea, sunt alte topuri care răstoarnă un pic acest top. În cazul celui citat de **Forbes**, Pe locul întâi se află Indonezia, această țară obținând ceal mai mare scor.

Scor frumusețe naturală 7,77 /10

Luând coroana ca acasă cele mai naturale locuri de

frumusețe la 100.000 de kilometri pătrați este Indonezia, care găzduiește peste 17.000 de insule incredibile, ceea ce înseamnă că are peste 50.000 km de coastă.

Și chiar lângă țărmurile acestor insule, veți găsi peste 50.000 de kilometri pătrați de recif de corali, plin de viață, dintre care multe pot fi explorate din populara provincie Bali.

Unele dintre cele mai populare atracții naturale ale Indoneziei includ pădurile tropicale de pe Sumatra și

Kalimantan (inclusiv o rezervație de urangutani) și o serie de situri incluse în Patrimoniul Mondial UNESCO, cum ar fi Parcul Național Komodo.

2. NOUA ZEELANDĂ - Scor frumusețe naturală 7,27 /10

Noua Zeelandă găzduiește dealuri ondulate, vârfuri muntoase ascuțite (inclusiv Alpii de Sud) și o serie de vulcani activi.

Țara are, de asemenea, un număr mare de ghețari, cu puțin peste 5.000 la 100.000 de kilometri pătrați și o coastă lungă de peste 15.000 de kilometri pătrați.

Cu un peisaj foarte divers, mii de oameni se îngrămădesc în Noua Zeelandă pentru a degusta minunile sale naturale pentru ei înșiși.

De fapt, multe filme și emisiuni TV l-au ales ca loc de filmare pentru a înlocui locații fantastice, cum ar fi Pământul de Mijloc *al Stăpânului Inelelor*.

3. COLUMBIA - Scor frumusețe naturală 7,16 /10

Columbia se află pe locul trei și, la fel ca Indonezia și Noua Zeelandă, se bucură de o coastă lungă de-a lungul țărmurilor Caraibelor.

Cu toate acestea, are și un peisaj foarte variat, de la munții Anzi până la pădurile tropicale amazoniene și are scoruri foarte bune pentru faptul că găzduiește 500.000 de kilometri pătrați de pădure tropicală. În ordinea descrescătoare a mediilor, fruntașe sunt: Indonezia, Noua Zeelandă, Columbia, Tanzania, Mexic, Kenya, India, Franța.

D.- CELE MAI FRUMOASE ORAȘE DIN LUME.

Orașele din listă au ceva deosebit – un râu sau o mare, un vârf montan sau pur și simplu o istorie frumoasă.

#1. VENEȚIA, ITALIA

Veneția, Italia

Hong Kong, China

Se spune că Veneția este frumoasă în orice anotimp și pe orice fel de vreme. Dovadă este și citatul scriitorului american Herman Melville, care spunea: „prefer să fiu în Veneția într-o zi ploioasă, decât în orice altă capitală într-o zi frumoasă”.

Veneția, Italia

Hong Kong, China

#2. HONG KONG, CHINA

Zona modernă a orașului, cu arhitecturi futuriste și clădiri gigantice se îmbină cu zonele rurale, cu temple și altare, sate de pescari și mici ferme de legume. Victoria Peak este o zonă care merită fără îndoială vizitată: are cea mai mare altitudine din toată insula, oferind o panoramă extraordinară asupra Hong Kong-ului. Seara, spectacolul luminilor din oraș este uimitor.

#3. ISTANBUL, TURCIA

Abundența de monumente istorice, clădiri impresionante, galerii de artă și numeroase muzee cocurează cu viața de noapte foarte dinamică, baruri, cluburi, restaurante, muzică, dans, distracții, mâncăruri tradiționale și nu numai

#4. NEW YORK, SUA

O excursie în New York este o experiență greu de egalat. Cu atracții turistice faimoase precum Times Square, Central Park sau Empire State Building, New York oferă mai multe lucruri de văzut, făcut și gustat decât orice alt loc de pe glob.

O excursie în New York este o experiență greu de egalat. Cu atracții turistice faimoase precum Times Square, Central Park sau Empire State Building, New York oferă mai multe lucruri de văzut, făcut și gustat decât orice alt loc de pe glob.

#5. LONDRA, MAREA BRITANIE

Londra este tot ceea ce vrei sa fie: un oraș cu divertisment, economie, cultură, istorie, aglomerație, modă, servicii, mâncare, transport și tot ce vreți. Londra este orașul care nu te lasă să te plictisești; este capitala pe care trebuie să o vizitezi măcar o dată în viață.

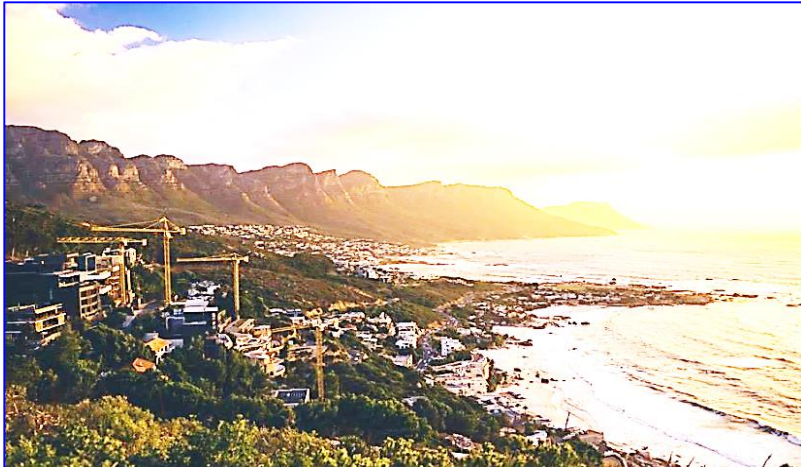
#6. CHEFCHAOUEN, MOROCCO

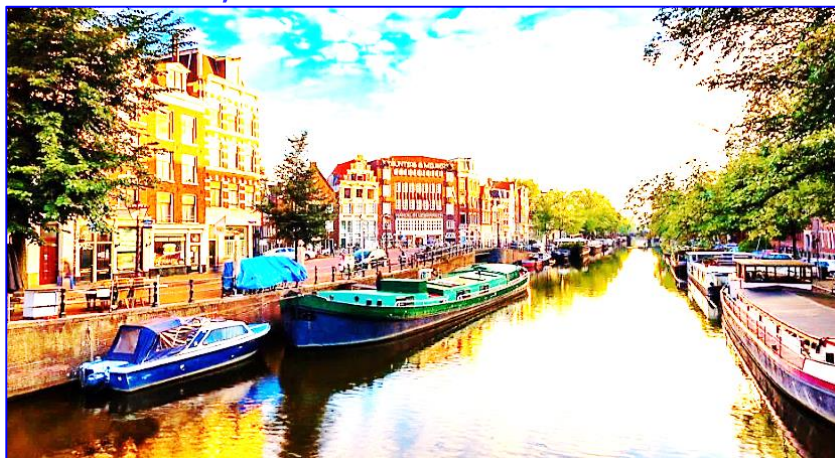
#7. PARIS, FRANȚA

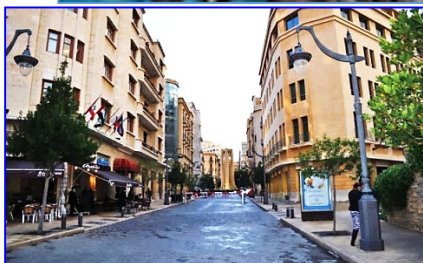
#8. CAPE TOWN, AFRICA DE SUD

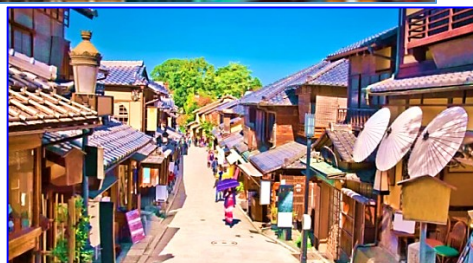
#9. AMSTERDAM, OLANDA

#10. ST. PETERSBURG, FEDERAȚIA RUSĂ

#11.-Beirut, Liban

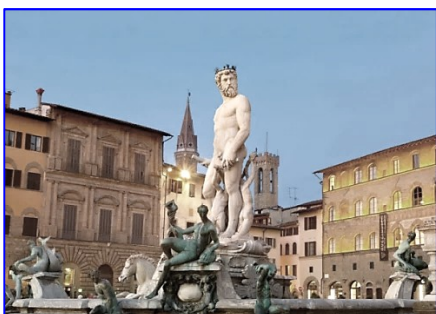
#12.-Kyoto, Japonia

#13.- Queenstown, Noua Zeelandă

#14.- Barcelona, Spania

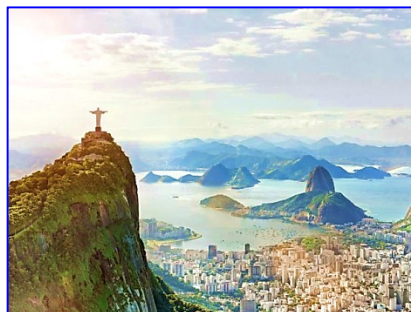
#17.- Florența, Italia

#18.- Sydney, Australia

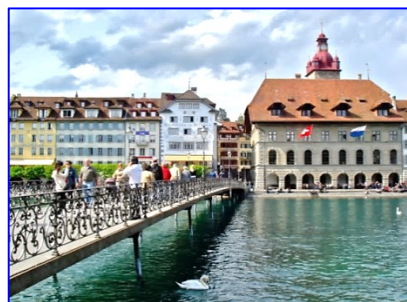
#19. Lisabona, Portugalia

#20.-Rio De Janeiro, Brazilia

#21. Jaipur, India

22. Lucerne, Elveția

#23. Shanghai, China

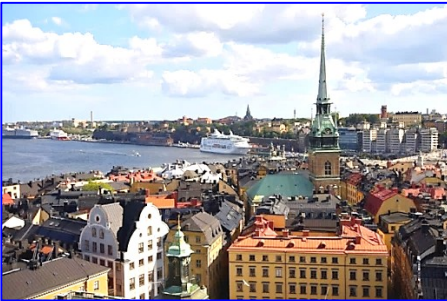
#24. San Francisco, Sua

#25. Roma, Italia

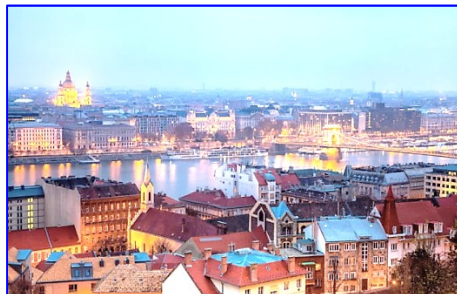
#26. Bruges, Belgia

#27. Stockholm, Suedia

#28. Cartagena, Columbia

#29. Budapesta, Ungaria

#30. Valparaíso, Chile

#31. Praga, Republica Cehă

#32. Edinburgh, Scoția

#33. Busan, Coreea De Sud

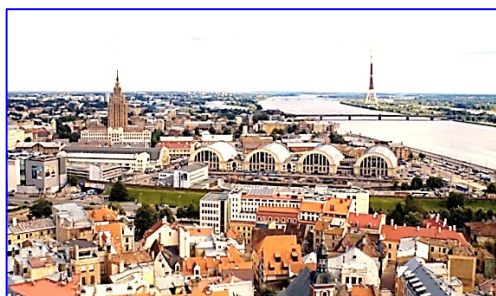
#34. Ciudad De México, Mexic

#35. Charleston, Sua

#36. Dubrovnik, Croația

#37. Riga, Letonia

#38. Quito, Ecuador;

#39. Viena, Austria

#40. Quebec, Canada

#41. Ierusalim, Israel

#42. Buenos Aires, Arg.

#43. Isfahan, Iran

#44. Seville, Spania

#45. Muscat, Oman

#46. Chicago, S

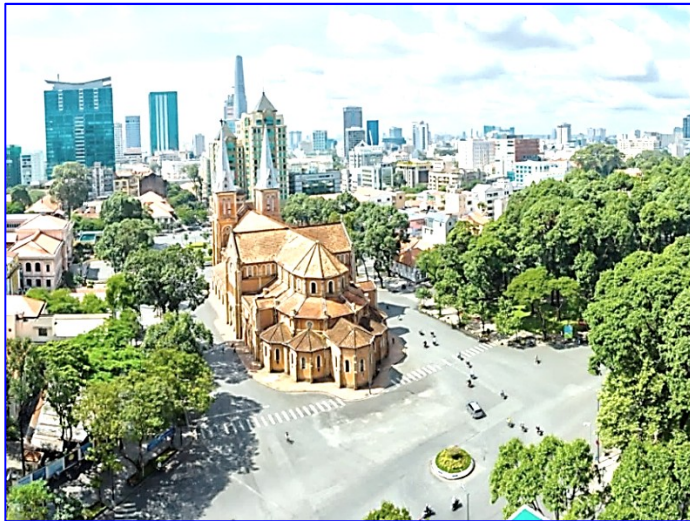

#47. Kiev, Ucraina

#48. Hamburg, Germania

#49. HO CHI MINH CITY, VIETNAM

#50. KRACOVIA, POLONIA

III.- CELE MAI VALOROASE BIBLIOTECI DIN LUME

1.- BIBLIOTECA BODLEIANĂ (OXFORD, MAREA BRITANIE)

Una dintre cele mai vechi și mai mari din Europa, biblioteca Bodleiană are cinci clădiri, fiecare cu propria istorie bogată nu numai în forma tipărită, ci și în arhitectură.

Intrarea principală se află în celebrul *Turn al celor Cinci Ordine de Arhitectură Clasică*, împodobit cu cinci coloane

opulente, fiecare reprezentând un stil diferit. Mulți turiști o vizitează pentru tavanul *Școlii de Teologie*, o adevărată capodoperă a arhitecturii medievale, alcătuit din arcade liniare extrem de complexe, cu 455 de bârne conectate. Mai este apoi *Camera Radcliffe*, sala de lectură aflată într-o rotondă construită pe trei niveluri, cu acoperiș în formă de cupolă, proiectată de James Gibbs în stilul paladian englez

Ceea ce o face și mai deosebită (dacă mai era nevoie) este că are dreptul de a deține copii gratuite ale tuturor cărților și articolelor tipărite publicate în Marea Britanie, o practică începută în 1610. Asta înseamnă că biblioteca adună o colecție de neegalat de 400 de ani de literatură britanică. De la manuscrise orientale și colecții de literatură engleză, la istorie locală și tipărire timpurie, biblioteca deține peste 12 milioane de articole care ocupă 117 mii de rafturi.

O altă tradiție care o face atât de altfel este regula de a nu împrumuta nicio carte. Chiar și regelui Carol I și lui Oliver Cromwell li s-a refuzat permisiunea de a împrumuta cărți. Orice alegi, poți citi acolo, în incintă. Ceea ce, așa zice eu, e în sine o experiență fantastică.

În plus, înainte ca un student să poată obține admiterea ca nou cititor, trebuie să depună un „jurământ de fidelitate” (cândva făcut oral, în latină) să nu scoată niciun text din

biblioteca, să nu aducă o flacăra, să nu aprindă un foc și să nu fumeze în bibliotecă.

Biblioteca Bodleiană a devenit ea însăși un personaj tăcut în cărți, una dintre ele fiind fantasy-ul „Cartea pierdută a vrăjitoarelor” de Deborah Harkness.

2.- BIBLIOTECA CLEMENTINUM (PRAGA, CEHIA)

Una dintre comorile Europei, Biblioteca Clementinum din Praga te primește într-o atmosferă copleșitoare ce arată că acum mult timp lumea era preocupată de cultură, iar constructorii se întreceau în design-uri cât mai originale. Capitala Cehiei este una dintre cele mai vechi centre culturale ale Europei, prima universitate deschizându-se aici în anul 1348.

Frumoasa bibliotecă în stil baroc face parte dintr-un complex de clădiri istorice care acoperă o suprafață de aproximativ 20 mii de metri pătrați. A fost inaugurată în 1722 și reprezenta, pe vremuri, al treilea mare colegiu iezuit din lume. Astăzi găzduiește peste 20.000 de cărți, aproximativ 6 milioane de documente și are mai mult de 60.000 de cititori înregistrați. Pe lângă textele cehe, biblioteca stochează și materiale vechi din Turcia, Iran și India.

Multe cărți rare au fost trimise la Google, pentru a fi scanate și descărcate, apoi în Google Books.

A câștigat recunoașterea internațională în 2005, când a primit premiul inaugural Jikji de la UNESCO prin programul Memory, pentru eforturile de digitalizare a textelor vechi. Biblioteca Clementinum e, la rândul ei, faimoasă și în textele scrise, apărând cel puțin într-un roman semnat de celebrul scriitor spaniol Jorge Luis Borges.

3.- BIBLIOTECA ADMONT ABBEY (ADMONT,AUSTRIA)

Cea mai mare bibliotecă monahală din lume, Admont a fost construită în 1776. Este celebră pentru arhitectura spectaculoasă, în stil baroc, și face parte dintr-una dintre cele mai mari și mai vechi mănăstiri din lume.

Păstrează peste 200.000 de volume, iar printre cele mai valoroase opere se numără 1400 de manuscrise și 530 de cărți printate înainte de anii 1500. Biblioteca este ornamentată în diverse genuri artistice, inclusiv pictură, sculptură, lucrări din metal, frescă și arhitectură.

Designul lui Hueber, caracteristic idealurilor iluministe din perioada barocului, folosește lumina care strălucește prin cele 48 de ferestre și este reflectată de ornamentele de aur și argint în tot spațiul.

Tavanul este împărțit în șapte cupole decorate cu fresce de Bartolomeo Altomonte, fiecare reprezentând o etapă a cunoașterii umane, de la știință până la punctul său cel mai

înalt, Revelația Divină, în cupola centrală. Bibliotecile de sub cupole sunt decorate cu frunze de acant aurit și mulaje.

Ele conțin numeroase volume din colecția de cărți a mănăstirii, constând în mare parte din diverse ediții ale Bibliei și alte asemenea literaturi teologice.

4.- BIBLIOTECA TIANJIN BINHAI (TIANJIN, CHINA)

O bibliotecă aparte, găzduită într-o clădire futuristă proiectată de arhitecți olandezi în așa fel încât să semene cu un ochi uriaș, cu etaje de cărți în cascade, biblioteca Tianjin Binhai a fost inaugurată în 2017 și a devenit la scurt timp una dintre cele mai faimoase biblioteci de pe planetă. În mijlocul încăperii enorme se află o sferă luminoasă albă, acoperită cu panouri LED. Bila gigantică pune în evidență rafturile ondulate care pot adăposti până la 1,2 milioane de cărți.

Sala principală de lectură servește drept auditoriu pentru aproape 110 vizitatori, iar tavanul este decorat cu arcade boltite care se înalță în cercuri concentrice către partea de sus a sferei. Designul exterior al clădirii seamănă cu niște jaluzele orizontale, despărțite la mijloc de o fereastră ovală prin care se zărește sfera albă. Acest design neobișnuit a fost cel care a oferit numele neoficial al bibliotecii – Ochiul. Structura incredibilă are cinci etaje și se întinde pe o suprafață totală de 33,700 de metri pătrați.

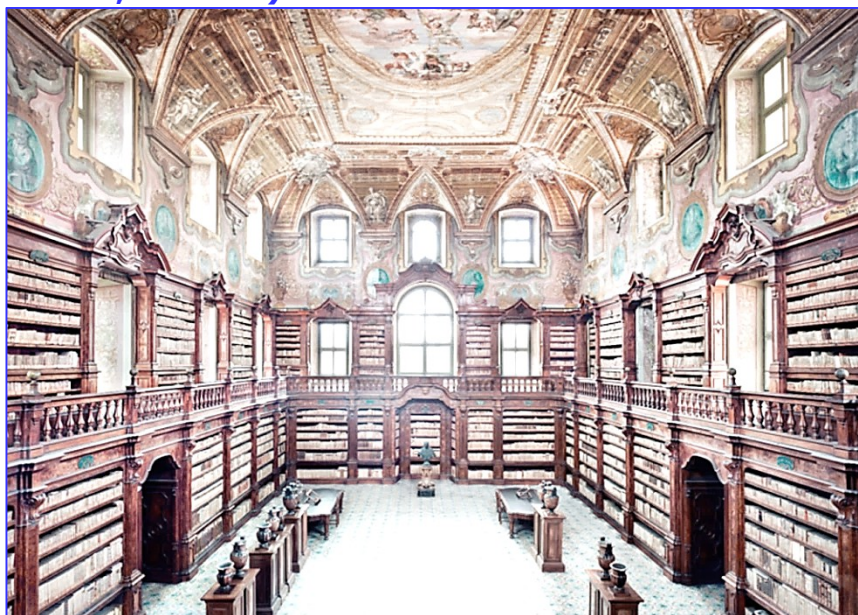
Clădirea cu cinci niveluri oferă diverse facilități educaționale, dispuse de-a lungul marginilor interiorului și

accesate printr-un atrium principal. Programul public este susținut de spații de servicii subterane, un depozit de cărți și o arhivă mare.

De la parter, vizitatorii pot accesa cu ușurință zonele de lectură pentru copii și vârstnici, auditoriul și accesul terasat la etajele de deasupra. Primul și al doilea etaj constau în principal din săli de lectură, cărți și zone de lounge, în timp ce etajele superioare includ săli de ședințe, birouri, săli de computer și audio și două terase pe acoperiș.

Ochiul ar putea foarte bine să fie personaj în vreo carte fantasy a viitorului.

5.- BIBLIOTECA NAȚIONALĂ DIN GIROLAMINI (NAPOLI, ITALIA)

Chiar și mafia italiană apreciază o bibliotecă bună!

Cea mai veche bibliotecă din Napoli, deschisă în 1566, a fost asociată, timp de secole, cu mănăstirea Girolamini și adăpostea mii de volume valoroase.

Clădirea care găzduiește biblioteca Girolamini a fost construită în anul 1586 și face parte din marele complex monahal al Ordinului Oratorian. Biblioteca deține aproximativ 180.000 de articole salvate din cărți antice, manuscrise, scripturi, precum și partituri muzicale din secolele XVI-XIX.

Acestea sunt aranjate minuțios pe rafturi din lemn sculptat, ocupând în întregime două niveluri. Tavanul boltit cu

fresce în stil baroc de deasupra lor este un detaliu pe care, cu siguranță, nu trebuie să îl ratezi.

A devenit personaj de poveste reală din categoria mystery în decembrie 2013, când au apărut acuzații că mai multe volume au fost furate constant din bibliotecă. O anchetă a poliției a scos la iveală că directorul bibliotecii de la acea vreme era responsabil pentru dispariția cărților. Autoritățile au descoperit faptul că acesta organizase un grup infracțional și, împreună cu alți complici, au vândut mașini întregi de cărți. 80% dintre volumele pierdute au fost, în cele din urmă, recuperate

IV.- CELE MAI FRUMOASE PARCURI DIN LUME

1.- PARCUL NAȚIONAL YELLOWSTONE

Parcul Național Yellowstone a fost întemeiat la data de 1 martie 1872, fiind primul parc național din lume.

El se află pe teritoriul a trei state federale nord americane: 96 % din suprafața parcului se află pe teritoriul statului Wyoming, 3 % pe teritoriul statului Montana și numai 1 % pe teritoriul statului Idaho.

Indigenii americani au trăit în regiunea Yellowstone de peste 11.000 de ani. Regiunea a fost ocolită în timpul Expediției lui Lewis și Clark din secolul al XIX-lea.

În afară de vizitele muntelui din prima jumătate a secolului XIX, expedițiile organizate nu

au început până la sfârșitul anilor 1860.

Armatei Statelor Unite i s-a comandat supravegherea parcului imediat după înființarea acestuia. În 1917 administrarea parcului a fost mutată către *National Park Service*, care a fost creată anul precedent. Sute de structuri au fost construite și sunt protejate acum pentru importanța lor arhitecturală și istorică, iar cercetătorii au examinat mai mult de 1.000 de situri arheologice. Parcul Național Yellowstone se

întinde pe o suprafață de 8.987 km², cuprinzând: lacuri, canioane, râuri și lanțuri muntoase

Lacul Yellowstone este unul dintre cele mai mari lacuri de mare altitudine din America de Nord și este centrat deasupra lui *Yellowstone Caldera*, cel mai mare super-vulcan de pe continent. Vulcanul Caldera este considerat un vulcan activ. Acesta a erupt cu o forță extraordinară de mai multe ori în ultimele două milioane de ani. Lava și rocile de la erupțiile vulcanice acoperă cea mai mare suprafață a parcului Yellowstone. Parcul este elementul central al ecosistemului Yellowstone, cel mai mare ecosistem rămas aproape intact în zona temperată de nord a Pământului.

Descriere

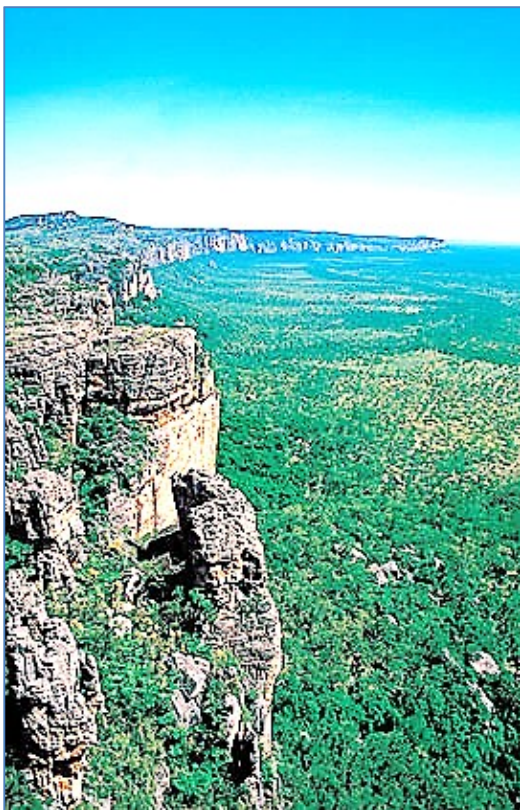
Yellowstone este cel mai vechi și întins parc american. Este situat pe un adevărat bazin de lava acoperit de straturi de roci solide prin care țâșnesc numeroase gheizere (apă și vapori fierbinți) și izvoare calde. Unul dintre aceste izvoare, a cărui apă atinge 90 °C, are culori incredibile. *Yellowstone National Park* este cel mai mare parc național din Statele Unite și unul dintre cele mai mari din lume, având suprafața de 8.987 km², ceea ce corespunde aproximativ cu suprafața insulei Corsica. Pe direcția nord-sud parcul are o lungime de 102 km, iar pe direcția est-vest 87 km.

Parcul cuprinde și o parte din munții Rocky Mountain, motiv pentru care are o altitudine medie de 2.440 m, punctul cel mai înalt fiind Eagle Peak cu altitudinea de 3462 m deasupra n.m., iar punctul cel mai joasă altitudine fiind în nord cu altitudinea de 1620 m deasupra n.m.. Numele parcului provine de la numele fluviului omonim, Yellowstone, care este cea mai importantă apă curgătoare din parc.

Printre caracteristicile faimoase ale parcului Yellowstone se pot enumera: prezența frecventă a izvoarelor termale și a gheizelor, precum și existența unor animale ca bizonul, urși grizzli, lupi. În anul 1978 a fost declarat patrimoniu mondial UNESCO.

2.- PARCUL NAȚIONAL KAKADU

Parcul Național Kakadu este situat în regiunea Aligator Rivers din Teritoriul de Nord, acoperind o suprafață de 19.804 km² (7.646 sq mi), extinzându-se pe aproape 200 de kilometri (124 mi) de la nord la sud și peste 100 de kilometri (62 mi) de la est. spre vest.

Are aproximativ dimensiunea Țării Galilor sau o treime din dimensiunea Tasmaniei și este al doilea cel mai mare parc național din Australia, după Parcul Național Munga-Thirri-Simpson Desert

Cea mai mare parte a regiunii este deținută de proprietarii tradiționali aborigeni, care au ocupat terenul de aproximativ 60.000 de ani și, astăzi, gestionează parcul împreună cu Parks Australia.

Este foarte diversă din punct de vedere ecologic și biologic, găzduind o gamă largă de habitate, floră și faună. Include, de asemenea, o bogată moștenire de artă rupestre aborigenă, inclusiv situri extrem de semnificative, cum ar

fi Ubirr. Kakadu este pe deplin protejat de Legea EPBC

Site-ul Minei de uraniu Ranger, una dintre cele mai productive mine de uraniu din lume până când și-a încetat activitatea în ianuarie 2021, este înconjurat de parc

Bivolii de apă din Asia, care sunt acum o populație sălbatică stabilită și dăunători de mediu invazivi, au fost eliberați în zonă la sfârșitul secolului al XIX-lea. Porcii sălbatici, pisicile, vulpile roșii și iepurii sunt alte exemple de specii invazive, toate care concurează și fac ravagii asupra ecosistemelor sensibile și unice ale Teritoriului de Nord și ale întregii Australii. Aceste specii au fost aduse în mod intenționat pe continent de primii coloniști, păstori și misionari. Prezența europeană, deși mai puțin decât în regiunile mai populate (pe coastele de est și de vest), s-a simțit încă. În Kakadu, misionarii au stabilit o misiune la Oenpelli (actuala Gunbalanya) în 1925. Câțiva păstori, vânători de crocodili și tăietori de lemne și-au câștigat existența în zonă în diferite momente până la începutul secolului al XX-lea. Zona a primit progresiv statutul de protejat începând cu anii 1970.

Vânători de bivoli

Bivoli de apă în zonele umede

Crocodil de apă sărată în Kakadu

Bivoliile de apă au avut o influență mare și asupra regiunii Kakadu. Până în anii 1880, numărul de bivoli eliberați din așezările timpurii a crescut într-o asemenea măsură încât piața comercială a pieilor și coarnelor era viabilă din punct de vedere economic. Industria a început pe râul Adelaide. Cea mai mare parte a vânătorii de bivoli și vinderea pielii s-a făcut în sezonul uscat, între iunie și septembrie, când bivoliile s-au adunat în jurul billabong-urilor rămase. În timpul sezonului umed, vânătoarea a încetat deoarece pământul era prea noroiat pentru a urmări bivoliile și pieile recoltate putrezeau. Industria vânătorii de bivoli a devenit un angajator important al aborigenilor în lunile sezonului uscat.

Misionarii

Misionarii au avut, de asemenea, o mare influență asupra poporului aborigen din regiunea Aligator Rivers, mulți dintre aceștia au trăit și au fost educați la misiuni în tinerețe. Două misiuni au fost înființate în regiune la începutul secolului. Kapalga Native Industrial Mission a fost înființată lângă râul South Aligator în 1899, dar a durat doar patru ani. Misiunea Oenpelli a început în 1925, când Societatea Misionară a Bisericii Angliei a acceptat o ofertă din partea Administrației Teritoriului de Nord de a prelua zona, care fusese exploatată ca o fermă de lapte. Misiunea Oenpelli a funcționat timp de 50 de ani. [*necesită citare*]

Extindere și caracteristici

Parcul Național Kakadu acoperă o suprafață de 19.804 km² (7.646 sq mi), extinzându-se pe aproape 200 de kilometri (124 mi) de la nord la sud și peste 100 de kilometri (62 mi) de la est la vest.

Zonele umede Kakadu

Cea mai mare cascadă din parc,
Jim Jim Falls

Parcul Național Kakadu acoperă o suprafață de 19.804 km² (7.646 sq mi), extinzându-se pe aproape 200 de kilometri (124 mi) de la nord la sud și peste 100 de kilometri (62 mi) de la est la vest. Are dimensiunea Țării Galilor, aproximativ o treime din dimensiunea Tasmania și aproape jumătate din dimensiunea Elveției, ceea ce îl face al doilea ca mărime parc național din Australia, după Parcul Național Munga-Thirri-Simpson Desert, care a fost proclamat în noiembrie 2021.

Proprietatea aborigenă a pământului

Aproximativ jumătate din terenul din Kakadu este pământ aborigen în temeiul *Legii Aboriginal Land Rights Act 1976*. Cea mai mare parte a terenurilor rămase a fost revendicată de către aborigeni timp de câteva decenii până în martie 2022, în baza a patru revendicări diferite. Pe 24 martie 2022, a avut loc astăzi o ceremonie pentru a marca predarea oficială de către ministrul pentru afaceri indigene Ken Wyatt a aproape jumătate din parc proprietarilor tradiționali aborigeni.

Aceștia sunt oamenii Limingan/ Minitja, Murumburr, Karndidjbal, Yulh-manj, Wurngomgu, Bolmo, Wurrkbarbar, Madjba, Uwinymil, Bunidj, Djindibi,

Djindibi, Mirrar Kundjeyhbarbar și Dad. Zonele parcului care sunt deținute de aborigeni sunt închiriate de către proprietarii-tradiționali directorului parcurilor naționale pentru a fi gestionate ca parc național.

3.- PARCUL NAȚIONAL SAGARMATHA

Poziția Solukhumbu District Nepal
 Coordonate 27°53'28"N 86°41'35"E
 Suprafață 1.148 km²
 Înființare 1976

Parcul Național Sagar-matha este situat în Nepal. El a luat ființă în anul 1976, fiind declarat de UNESCO în anul 1979 Loc din Patrimoniul Mondial UNESCO. Parcul se întinde pe o suprafață de 1.148 km², cea mai mare parte a lui se află în regiunea himalaiană Khumbu, în apropiere de granița cu Regiunea autonomă Tibet. Parcul a fost denumit după numele nepalez al lui Mount Everest (**Sagar**) și înseamnă „Fruntea cerului”.

Regiunea parcului este presărată cu văi abrupte și piscuri semețe ca Everest, Lhotse și Cho Oyu, acoperite tot timpul anului cu ghețari. Parcul are o floră și o faună aparte, locuitorii regiunii sunt șerpășii, ei fiind de religie budistă. La est parcul se învecinează cu Parcul Național Makalu-Barun care ocupă o suprafață de 2.330 km². Clima regiunii parcului este o climă tipică regiunilor situate la est de Himalaya, unde ploile aduse de musoni durează din iunie până în septembrie. Timpul devine mai cald în lunile de vară, în rest domină înghețul Numai 69 % din regiune este folosit ca teren agricol.

Peste altitudinea de 6.000 m deasupra n.m. ocupă 28 % pășunile alpine și terenurile unde se cultivă cartoful și numai 3 % din suprafață este ocupată de păduri. În parc trăiesc animale ca leopardul de zăpadă, lupul, ursul și rozătoare alpine. Pe lacurile mici alpine se pot întâlni păsări călătoare acvatice. Din punct de vedere economic regiunea este dependentă de turism, care este venitul principal al locuitorilor.

4.- PARC NAȚIONAL - LACURILE PLITVICE

În inima Croației se află Parcul Național Lacurile Plitvice -Țara lacurilor căzătoare, care timp de secole fascinează lumea. În anul 1949 s-a decis să acest colț al universului trebuie să fie conservat pentru generațiile viitoare, astfel Lacurile Plitvice a devenit primul parc național din Croația. Din anul 1979, Parcul Național Lacurile Plitvice se află și pe lista Patrimoniului Mondial UNESCO. Se întinde pe o suprafață de 29 685 de hectare, și pe lângă 16 lacuri, separate de bariere de travertin,

se mândrește și cu păduri maiestuoase, cascade, peșteri și izvoare.

Frumusețea sa atemporală este motivul pentru care Parcul Național Lacurile Plitvice este un punct indispensabil pe harta tuturor celor care vizitează Croația.

Lacurile Plitvice narează basmul despre natură

Parcul Național Lacurile Plitvice narează basmul despre natură în patru capitole - prin cele patru anotimpuri. Primăvara și vara țin covoare florale pe pajiști, râurile se umflă de la zăpada topită, iar cascadele creează perdele de apă romantice, sub care plimbătorii, copleșiți de frumusețe, se retrag ca și sub un curcubeu. Toamna aduce culori calde care se oglindesc pe suprafețele apei din Parcul Național Lacurile Plitvice. Atmosfera de iarnă este decorată de către copacii acoperiți de fulgi de zăpadă precum și cascadele și lacurile înghețate, care amintesc de un basm înghețat în care timpul s-a oprit.

Căile de lemn care se șerpuiesc în jurul și peste lacuri care schimbă culoarea, de la verde smarald, peste albastru închis, până la argintii, în funcție de numărul "locuitorilor" lacului precum și jocului dintre razele de soare și suprafețele de apă. Pe aceleași drumuri veți trece peste sau pe sub 92 de cascade, dintre care cea mai frumoasă este Veliki slap (Cascada mare), cu o înălțime de 78 de metri. "Echilibrul" este stabilit în împărăția de apă prin oaza verde, cea mai

frumoasă pădure virgină din munții Dinarici - Čorkova uvală³.

În acest peisaj magic, puteți savura și în plimbarea cu trenulețul sau cu barca, vizitând locații în care au fost filmate scene din filmele despre căpetenia indiană, Winnetou.

Împrejurimile Parcului Național Lacurile Plitvice vă duc înapoi la surse

În satele Rastovača, Poljanak, Jezerce și Plitvica, care mărginesc Parcul Național Lacurile Plitvice, vă puteți bucura de peisaje uimitoare, mâncare de casă și arhitectură tradițională. Fiecare dintre ele vă vor întoarce în vremuri trecute și demult apuse.

În așezarea Korana este situată o fabrică de cherestea de la începutul secolului al 20-lea, în care pentru tăierea buștenilor se folosește în continuare forța apei. Smoljanac se află în apropiere de orașul antic Drežnik, o cetate importantă de apărare care a fost cândva condus de celebri nobili croați. La doar o oră cu mașina de la Parcul Național Lacurile Plitvice, în satul Smiljan, orașul natal al lui Nikola Tesla, se află Centrul memorial dedicat acestui mare savant de renume mondial.

Ca o concluzie pot să vă spun că odată intrați în Parcul Plitvice, veți fi vrăjiți de căderile spectaculoase și în forme diferite ale cascadelor, de culoarea lacurilor întinse pe suprafețe mari, de peștii care sar din apă după insecte, de traseele care trec pe deasupra lacurilor pe niște poduri din lemn, adică de toată feeria care vă înconjoară.

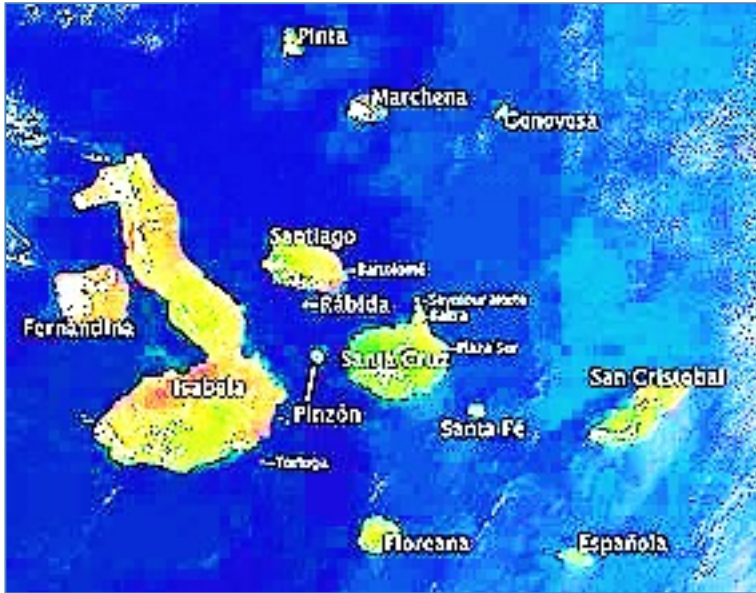
5.- PARCUL NAȚIONAL GALAPAGOS

Istoria parcului

Guvernul Ecuadorului a desemnat 97% din suprafața terestră a Insulelor Galapagos drept primul parc național al țării. Restul de 3% este distribuit între zonele locuite Santa Cruz , San Cristóbal , Baltra , Floreana și Isabela

În 1971, Serviciul Parcului Național Galápagos a avut primul său Superintendent, 2 ofițeri și 6 gardieni de parc pe insula Santa Cruz .

³ Formă carstică de suprafață, de formă alungită, puțin adâncă, provenită din unirea mai multor doline.

Fotografie prin satelit a insulelor Galapagos, suprapusă cu numele spaniole ale insulelor principale vizibile.

În 1974, Serviciul Parcului Național Galápagos a avut primul său plan de management și o echipă de funcționari în conformitate cu structura organică emisă în 1973, cu un Superintendent, 2 ofițeri de conservare, 40 de gardieni de parc pentru a respecta obiectivele de management. Pe Santa Cruz se află Stația de Cercetare Charles Darwin.

Insulele Santa Cruz (stânga) și Baltra (dreapta)

În 1979, UNESCO a declarat Patrimoniul Natural al Umanității Insulele Galápagos, făcând Serviciul Parcului prin Superintendentul Parcului responsabil pentru conservarea permanentă a parcului și paza insulelor: Santa Cruz (stânga) și Baltra (dreapta). Fotografia din stânga este **Canalul Itabaca** și este situată între două insule din Galapagos, Ecuador.

Privind fotografia aeriană, insula Baltra, cunoscută și sub numele de insula South Seymour, este în dreapta, iar insula Santa Cruz este în stânga. Canalul Itabaca este folosit de taxiurile pe apă care duc oamenii de la Baltra la Santa Cruz. Rezervația Marina Galápagos a fost creată în 1986. În plus, în același an, Parcul Național Galápagos a fost inclus pe lista

Rezervației Biosferei datorită valorii sale științifice și educaționale unice, care ar trebui păstrată pentru perpetuitate.

O misiune UNESCO a sosit în Galapagos pe 29 aprilie pentru a studia progresele înregistrate începând cu 2007. Un favorit al vizitatorilor din Galapagos este Golful **Tortuga**, situat pe insula Santa Cruz, la aproximativ 20 de minute de mers pe jos de docul principal al taxiurilor pe apă din Puerto Ayora. Traseul este de 1,55 mile (2.490 m) și este deschis de la șase dimineața la șase seara. Vizitatorii trebuie să intre și să iasă la începutul traseului cu biroul Galapagos Park Service. Iguane marine, crabii din Galapagos și păsări sunt văzute de-a lungul stâncilor de lavă din Golful Tortuga. Există un golf separat unde puteți înota, unde este obișnuit să vedeți rechinii de recif cu vârful alb care înoată în grupuri, pești mici, păsări și, uneori, țestoasa gigantică Galapagos.

6.- PARCUL NAȚIONAL TIKAL

În inima junglei, înconjurat de vegetație luxuriantă, se află unul dintre principalele locuri ale civilizației mayașe, locuit din secolul al VI-lea î.Hr. până în secolul al X-lea d.Hr. Centrul ceremonial conține temple și palate superbe, precum și piețe publice accesate prin intermediul rampelor. Rămășițele de locuințe sunt împrăștiate în mediul rural din jur.

Scurtă sinteză

Parcul Național Tikal este situat în provincia Petén din nordul Guatemala, într-o regiune mare de pădure, adesea denumită Pădurea Maya, care se extinde în Mexic și Belize vecine. Înglobat în Rezervația Biosferei Maya, mult mai mare, depășind două milioane de hectare și învecinat cu zone de conservare suplimentare, Parcul Național Tikal este una dintre puținele proprietăți din Patrimoniul Mondial înscrise atât în funcție de criterii naturale, cât și culturale pentru biodiversitatea sa extraordinară și importanța arheologică. Cuprinde 57.600 de hectare de zone umede, savane, păduri tropicale de foioase și palmieri, cu mii de vestigii arhitecturale și artistice ale civilizației mayașe din perioada preclasică (600 î.Hr.) până la declinul și eventuala prăbușire a centrului urban în jurul anului 900 d.Hr. Diversele ecosisteme și habitate adăpostesc un spectru larg de faună și floră neotropică. Cinci pisici, inclusiv Jaguar și Puma, mai multe specii de maimuțe și furnici și peste 300 de specii de păsări se numără printre animalele sălbatice notabile. Pădurile

cuprind peste 200 de specii de arbori și peste 2000 de plante superioare au fost înregistrate în diversele habitate.

Tikal, un important centru politic, economic și militar precolumbian, este unul dintre cele mai importante complexe arheologice lăsate de civilizația Maya. O zonă urbană interioară de aproximativ 400 de hectare conține principalele arhitecturi și monumente monumentale care includ palate, temple, platforme ceremoniale, reședințe mici și mijlocii, terenuri de joc cu minge, terase, drumuri, piețe mari și mici. Multe dintre monumentele existente păstrează suprafețe decorate, inclusiv sculpturi în piatră și picturi murale cu inscripții hieroglifice, care ilustrează istoria dinastică a orașului și relațiile sale cu centrele urbane atât de îndepărtate ca Teotihuacan și Calakmul în Mexic, Copan în Honduras sau Caracol în Belize.

O zonă mai largă de importanță arheologică cheie, în jur de 1.200 de hectare, acoperă zone rezidențiale și rezervoare istorice de apă, cunoscute astăzi sub numele de „aguadas”.

Zona periferică extinsă are peste 25 de situri secundare asociate, care servesc istoric pentru scopuri de protecție și ca puncte de control pentru rutele comerciale. Zonele periferice au jucat și ele un rol major pentru producția agricolă pentru centrul dens populat.

Cercetările au scos la iveală numeroase construcții, monumente sculptate și alte dovezi care demonstrează realizările tehnice, intelectuale și artistice extrem de sofisticate care s-au dezvoltat de la sosirea primilor coloniști (800 î.Hr.) până la ultimele etape ale ocupației istorice în jurul anului 900. Tikal a îmbunătățit înțelegerea noastră nu numai privind extraordinare civilizații trecute, ci și evoluția culturală în sens mai larg.

Diversitatea și calitatea ansamblurilor arhitectonice și sculpturale care servesc funcții ceremoniale, administrative și rezidențiale sunt exemplificate într-o serie de locuri excepționale, cum ar fi Marea Piață, Complexul Lumii Pierdute, Complexele Piramide Gemene, precum și în terenurile de minge și structurile de irigare. .

Integritate

Cele 57.600 de hectare protejate ca parc național oferă o umbrelă pentru conservarea magnificelor vestigii arheologice ale unui centru major al civilizației Maya.

Chiar dacă limitele Parcului Național, identice cu proprietatea în extinderea sa, au fost definite în primul rând pe baza locației principalelor caracteristici arheologice, acestea acoperă o gamă notabilă de habitat extrem de valoros pentru nenumărate specii de floră și faună. Încă din zilele nominalizării proprietății, au existat intenții de a lua în considerare suprafețe forestiere adiacente suplimentare care să fie acoperite printr-o posibilă extindere a proprietății, ceea ce ar consolida fără îndoială integritatea proprietății din perspectiva conservării naturii. Această extindere ar fi, de asemenea, crucială pentru a asigura protecția rămășițelor arheologice care se află în prezent în afara granițelor proprietății și care sunt atribute esențiale pentru înțelegerea evoluției pe termen lung a Tikalului în ansamblu. În plus, chiar dacă limitele proprietăților includ toate atributele culturale necesare pentru a-și exprima valoarea universală remarcabilă, mai mulți factori au contribuit la erodarea integrității materiale a proprietății. Printre acestea, practicile meteorologice și de jafuri ilegale sunt probleme critice care trebuie abordate cuprinzător. Există provocări tehnice și

materiale semnificative în conservarea cantităților mari de rămășițe într-un climat umed, tropical, așa că sunt necesare măsuri susținute și holistice⁴ pentru a asigura conservarea pe termen lung a unei mari părți a patrimoniului cultural prezent pe proprietate.

Autenticitate

Condițiile de autenticitate din Parcul Național Tikal au fost în mare parte menținute în proprietate în ceea ce privește locația și decorul, deoarece împrejurimile sitului au fost păstrate. În ceea ce privește forma și designul, integrarea istorică a arhitecturii cu cadrul geografic este încă evidentă, iar structura urbană este încă clar perceptibilă. Există elemente arheologice semnificative care rămân neatinsse până astăzi, care oferă dovezi ale materialelor și tehnicilor de construcție autentice. Cu toate acestea, în trecut au existat un număr mare de proiecte de conservare și restaurare la principalele ansambluri arhitecturale care au erodat într-o oarecare măsură autenticitatea vestigiilor având în vedere amploarea intervențiilor de restaurare și materialele utilizate pentru intervenții. Practicile de conservare în curs s-au concentrat în mare măsură pe abordarea efectelor factorilor naturali, cum ar fi intemperii și creșterea vegetației, precum și pe cele umane, inclusiv jefuirea. Un accent mai puternic a fost pus pe realizarea intervențiilor care mențin calitățile materialelor și tehnicilor originale. Aceste practici vor trebui susținute pentru a asigura integritatea materială a rămășițelor, dar evitând proiectele mari de restaurare, astfel încât să existe un impact minim asupra condițiilor de autenticitate. Pentru a continua cu practicile tradiționale de construcție, utilizarea materialelor disponibile local, a sistemelor de cunoștințe tradiționale și a măiestriei calificate va fi, de asemenea, importantă. Un alt factor care poate împiedica autenticitatea proprietății este legat de presiunile derivate din utilizarea turistică, care va presupune elaborarea și aplicarea unor măsuri puternice de protecție și reglementare în ceea ce privește dezvoltarea dotărilor și infrastructurii pentru menținerea autenticității cadrului.

Cerințe de protecție și management

⁴ Holism - Concepție susținând ireductibilitatea întregului la suma părților, în sensul că anumite caracteristici ale acestuia nu pot fi explicate în termenii proprietăților și relațiilor componentelor

Tikal a fost declarat monument național în 1931 și parc național în 1955, una dintre primele zone protejate din Guatemala. Doi ani mai târziu, limitele și reglementările au fost rafinate. Mai recent, în 1990, vasta Rezervație a Biosferei Pădurii Maya a fost recunoscută de UNESCO, proprietatea fiind una dintre mai multe zone de bază. Aceasta oferă o oportunitate de a aborda gestionarea și conservarea părții guatemalene a Pădurii Maya și a patrimoniului său cultural extraordinar la nivel de peisaj, cu condiția ca bunele intenții să fie urmate de sprijin politic adecvat, finanțare, personal și management eficient. În măsura în care este posibil, cooperarea cu țările vecine Belize și Mexic este, de asemenea, foarte de dorit; ambele au stabilit zone importante de conservare în părțile lor respective ale regiunii forestiere. Managementul și conservarea sunt ghidate strategic de un Master Plan. O provocare este coordonarea sectoarelor implicate și integrarea nevoilor de patrimoniu cultural și natural într-un singur document, abordare și proces. Un administrator și o echipă tehnică sunt responsabile de managementul care se concentrează pe arheologie, conservarea naturii, educația pentru mediu, relațiile cu comunitatea și utilizarea publică. Gardienii înarmați se ocupă de aplicarea legii, împreună cu un poliție specializat în turism.

Au avut loc jefuiri de resturi arheologice în proprietate, ceea ce indică necesitatea unui control mai puternic și a aplicării măsurilor legislative și de reglementare. Această nevoie pare să fie și mai puternică când vine vorba de valori naturale, deoarece este vorba despre o zonă mult mai mare și mai îndepărtată. Creșterea puternică a populației din această parte a Guatemala în ultimele decenii într-un cadru rural dependent de resurse creează inevitabil provocări. Satele și terenurile agricole se apropie de proprietate, în special în apropierea graniței de sud. Resursele forestiere bogate și diverse au fost întotdeauna puternic utilizate de comunitățile locale. Strângerea, vânătoria și pescuitul sunt activități comune, la fel ca creșterea animalelor și arderea asociată a zonelor de pășunat. Este nevoie de negocieri continue între administratorii de amplasament, alte instituții guvernamentale și comunități locale pentru a găsi forme reciproc acceptabile de management al resurselor naturale. Turismul, modest la momentul înscrierii, a atins un nivel de turism de masă în timpul vârfurilor sezoniere cu un număr anual de vizitatori de sute de mii. Turismul este o

problemă majoră de management care riscă daune grave celor mai vizitate situri. Impacturile concrete includ probleme cu deșeurile solide și apele uzate, precum și impactul asupra rămășițelor arheologice din cauza eroziunii fizice și a vandalismului, care necesită evaluări atente și răspunsuri ale managementului. În același timp, turismul este un factor semnificativ în economia locală cu un potențial major de a contribui la finanțarea educației și conservării, completând bugetele guvernamentale și sprijinul extern din partea instituțiilor de cercetare și conservare.

7.- PARCUL NAȚIONAL KRUGER

Amplasare Provinciile Limpopo și Mpumalanga, Africa de Sud
Suprafață 19.485 km²

Parcul Național Kruger este un parc național în Africa de Sud care se numără printre cele mai mari rezervații naturale de pe glob. Parcul are o suprafață de 18.989 km² în provinciile Limpopo și Mpumalanga din nord-estul Africii de Sud, și se extinde la 360 km de la nord la sud și 65 km de la est la vest. Sediul administrativ se află în Skukuza. Zonele parcului au fost protejate pentru prima dată de guvernul Republicii Sudafricane în 1898 și a devenit primul parc național din Africa de Sud în 1926.

Spre vest și sud de Parcul Național Kruger se află cele două provincii sud-africane Limpopo, respectiv Mpumalanga.

La nord se află Zimbabwe, iar la est Mozambic.

Acum face parte din Parcul Transfrontalier Mare Limpopo, un parc de pace care leagă Parcul Național Kruger cu Parcul Național Gonarezhou din Zimbabwe și Parcul Național Limpopo din Mozambic.

Parcul face parte din Biosfera "Kruger to Canyons", o zonă desemnată de Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) drept rezervație internațională a omului și biosferei. Parcul are nouă porți principale care permit intrarea în diferite tabere.

Istorie

Înainte de rezervație

Elefant fotografiat într-o rezervație particulară a Parcului Kruger.

Peste 300 de situri arheologice din parcul Kruger atestă prezența oamenilor înainte de epoca modernă. Cu toate acestea, cele mai multe situri au avut perioade de ocupație relativ scurte, deoarece prezența prădătorilor și a muștii tsetse au limitat creșterea vitelor.

Pe dealul Masorini, pe lângă traseul H9, exista o

metalurgie de fier până în epoca Mfecane. Thulamela, un sit arheologic reconstruit pe un vârf de deal la sud de râul Levuvhu, a fost ocupată din secolele XIII - XVI și a avut legături cu comerțanții din coasta estică africană.

Înainte de cel de-al Doilea Război al Burilor, zona prezentă a parcului era o secțiune îndepărtată a ultimei frontiere sălbatice a estului Republicii Sud-Africane. Paul Kruger, președintele Republicii Sud-Africane la acea vreme, a proclamat zona, care a fost locuită de poporul Tsonga, un sanctuar pentru protecția animalelor sălbatice.

James Stevenson Hamilton a remarcat numeroase așezări de-a lungul râului Sabi și, de asemenea, mai la nord, dincolo de râul Letaba, deși nordul a fost puțin populat în comparație cu sudul. Mulți dintre localnicii indigeni au fost angajați de companii feroviare pentru construcția conexiunilor feroviare, în special cea dintre Pretoria (acum în Africa de Sud) și Lorenzo Marques (acum Maputo, Mozambic) în cursul sfârșitului secolului XIX. Abel Chapman, unul dintre vânătorii care a remarcat că zona a fost supra-vânată până la sfârșitul secolului al XIX-lea, a atras atenția asupra acestui fapt.

Rezervația Sabi (1898–1926)

În 1895, Jakob Louis van Wyk și R. K. Loveday au introdus în parlamentul Republicii Sud-Africane o moțiune pentru crearea unei rezervații. Zona propusă s-a extins de la râul Crocodil până la râul Sabi din nord. Acea moțiune a fost aprobată în septembrie 1895 printr-o majoritate de un singur vot. Acesta a avut ca rezultat întemeierea de către Paul Kruger, la 26 martie 1898, a unui „parc guvernamental pentru animale sălbatice”. Acest parc a fost ulterior cunoscut sub numele de Rezervația Sabi.

Rezervația a fost inițial creată pentru a controla vânătoarea și pentru a proteja numărul diminuat de animale sălbatice.

James Stevenson-Hamilton a devenit primul director al rezervației în 1902. Rezervația era situată în treimea sudică a parcului modern. Rezervația Singwitsi, numită după râul Shingwedzi și acum în partea de nord a Parcului Național Kruger, a fost întemeiat în 1903. În deceniile următoare, toate triburile native au fost alungate din rezervație, iar în anii '60 ultimele triburi au plecat din Makuleke în triunghiul Pafuri. În 1926, Rezervația Sabie, Rezervația Shingwedzi și fermele adiacente au fost unite pentru a crea Parcul Național Kruger.

În 1923, primele grupuri mari de turiști începeau să viziteze Rezervația Sabie, dar numai ca parte a circuitul popular turistic „Runda în nouă” ale companiei South African Railways, compania feroviară din Africa de Sud. Trenurile turistice foloseau linia de cale ferată Selati între Komatipoort pe granița Mozambicului și Tzaneen în provincia Limpopo. Circuitul turistic includea o oprire peste noapte la Podul Sabie (acum Skukuza) și o scurtă plimbare în rezervație, escortată de rangerii înarmați. Peste scurt timp această oprire devenise atracția principală a circuitul turistic feroviar și acorda o susținere semnificativă pentru campania de transformare a Rezervației Sabie într-un parc național.

Parcul Național Kruger (1926–prezent)

După întemeierea Parcului Național Kruger în 1926, primele trei mașini turistice au vizitat parcul în 1927, crescând la 180 de mașini în 1928 și 850 de mașini în 1929. James Stevenson-Hamilton s-a retras la 30 aprilie 1946, după 44 de ani în funcția de director al Rezervației Sabi și pe urmă a Parcului Național Kruger.

1946–1994

Stevenson-Hamilton a fost înlocuit ca director de către colonelul J. A. B. Sandenbergh al Forțelor Aeriene Sud-Africane. În 1959, lucrările au început la completarea gardurilor împrejurul parcului. Lucrările au început la limita sudică de-a lungul râului Crocodil, iar în 1960 granițele vestice și nordice au fost îngrădite, urmate de granița estică cu Mozambicul. Scopul gardului a fost de a reduce răspândirea bolilor, de a facilita patrularea la frontiere și de a limita circulația braconierilor.

Zona Makuleke din partea de nord a parcului a fost luată cu forță de la tribul Makuleke de către guvern în 1969 și

aproximativ 1.500 dintre ei au fost relocați spre sud, astfel încât zonele lor tribale native să poată fi integrate în Parcul Național Kruger.

1994–prezent

În 1996, tribul Makuleke a depus o cerere pentru revendicarea terenului confiscat de 19.842 de hectare (198,42 km²), respectiv regiunea Pafuri sau Makuleke din partea cea mai nordică a parcului.

Un grup de lei pe un drum turistic.

Deși terenul a fost retrocedat tribului Makuleke, ei au ales să nu se mute înapoi pe teren, ci să colaboreze cu sectorul privat pentru a investi în turism. Acest lucru a dus la construirea mai multor loji de safari din care câștigă redevențe. La sfârșitul anilor 90,

gardurile dintre Parcul Național Kruger Park și Rezervația Klaserie, Rezervația Olifants și Rezervația Balule au fost înlăturate și rezervațiile respective încorporate în Parcul Național Kruger, cu 400.000 de hectare adăugate. În 2002, Parcul Național Kruger, Parcul Național Gonarezhou din Zimbabwe și Parcul Național Limpopo din Mozambic s-au unit să creeze un parc de pace, Parcul Transfrontalier Mare Limpopo.

În 2009, SANParks, autoritatea care administrează parcurile naționale sud-africane, a avut în vedere un hotel de patru stele la nord-est de Malelane, pe malul râului Crocodil, ca parte a unei strategii de dezvoltare pentru a face parcul mai puțin dependent de subvențiile de la stat.^[15] În cele din urmă, Radisson Blu a primit mandatul în 2018 să opereze o stațiune de safari de 104 camere începând cu 2019, care asigură o amprentă ecologică mai mică decât cea din taberele existente. Skukuza Safari Lodge, o lojă de trei stele cu 128 de camere, finalizată în 2018, a fost construită pentru a sprijini centrul adiacent de conferințe Nombolo Mdhluli, deschis în 2011, care atrage oaspeții care sosesc cu zboruri charter sau în autobuzele turistice. Fostul șef al parcului Salomon Joubert a avertizat că aceste dezvoltări amenință caracterul, etosul și obiectivele originale ale parcului, dar ministrul mediului Edna Molewa, a

considerat că dezvoltarea a 0,3% din parc este acceptabilă. Parcul a fost închis temporar din cauza pandemiei COVID-19 din 25 martie 2020. A fost redeschis parțial la 8 iunie 2020 doar pentru vizite de tip "self-drive".

Geografie

Terenul rezervației a fost împărțit în trei regiuni naturale pentru a facilita orientarea vizitatorilor și pentru a face posibilă delimitarea zonelor locuite de cele peste 148 de specii de mamifere, 500 de specii de păsări, 120.098 de specii de reptile și 60.000 de feluri de insecte.

Partea sudică, o savană presărată cu coline și acoperită de arbori, se întinde de la râul *Crocodile* până la râul *Sabie* și cuprinde *Skukuza*, centrul administrativ al parcului. La nord de râul *Sabie* începe partea centrală a parcului, care se continuă până la râul *Olifants*. Pe această suprafață întinsă, pe care ploaia cade mult mai rar decât în sud, predomină savanele deschise, acoperite de ierburi. La nord, acestea sunt înlocuite de niște savane numite *mopane*, pe care cresc tufișuri rare și rahitice.

Faună

Parcul Național Kruger este celebru pentru numărul mare de animale de pradă, de animale copitate și de reptile, dintre care multe sunt amenințate cu dispariția. Lângă adăpătorea Matjulu, din apropiere de tabăra luxoasă Berg-en-Del, pot fi observați rinoceri care își potolesc setea. În apropiere de Pretoriuskop, poate fi văzut un leopard sau un ghepard plecat la vânatoarele de antilope.

Malurile râului Sabie au fost luate în stăpânire de hipopotami și de crocodili, dar poposesc aici și lei care obișnuiesc să pândească antilopele lângă locurile lor favorite de adăpat. Mergând în direcția barajului Lower Sabie pot fi întâlnite multe tipuri rare de păsări. Jabiru african, berzele din specia *Anastomus*, marabu și ibișii sunt numai câțiva reprezentanți ai numeroaselor specii de păsări acvatice.

Parcul a încetat vânatul elefanților în 1994 și a încercat mai degrabă să-i mute în alte părți, dar până în 2004 populația a crescut la 11.670 de elefanți, până în 2006 la aproximativ 13.500, până în 2009 la 11.672, iar în 2012 la 16.900. Habitatele parcului pot întreține doar 8.000 de elefanți, deși acest lucru nu este clar. Elefanții schimbă creșterea și densitatea plantelor în parc, iar unele specii, cum ar fi antilopa gnu, beneficiază în mod clar de o creștere a pajștilor.

Parcul Kruger suportă haite de câini sălbatici africani care sunt pe cale de dispariție, despre care se crede că există doar aproximativ 400 în întreaga Africă de Sud.

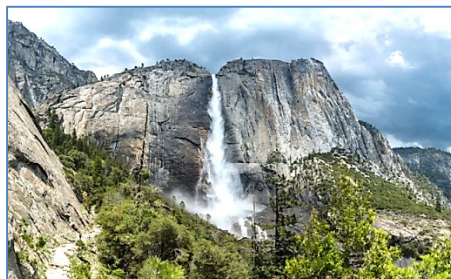
8.- PARCUL NAȚIONAL YOSEMITE DIN SUA,

Situat în centrul statului California, *Yosemite Național Park* a fost înființată în 1890 și se întinde de-a lungul versantului vestic al munților Sierra Nevada pe o suprafață de 3.081 de km pătrați, din care 95 la sută este pustie.

Parcul atrage aproximativ patru milioane de vizitatori anual.

Yosemite Național Park oferă o mare varietate de activități și destinații turistice. Valea este un canion de peste 11 km lățime, cu formațiuni de rocă incredibile, inclusiv *Capitan*, cel mai înalt monolit de granit din lume și una dintre primele destinații de *rock alpinism* din lume. *Yosemite Falls* este cea mai mare cascadă din America de Nord, cu vederi impresionante. Parcul este, de asemenea, cunoscut pentru copacii Sequoia gigant, care sunt estimați a fi vechi de peste 3.000 de ani Cascada din Parcul Yosemite din SUA.

În anul 1984, Yosemite, cu masivul său stâncos impunător, cu pâraile cu ape limpezi și cascade, a fost inclus în Patrimoniul mondial UNESCO.

Parcul Național Yosemite din SUA (Pixabay.com)

V.- CELE MAI MARI ȘI FAIMOASE DELTE DIN LUME

Printre cele mai mari, dar și cele mai faimoase delte din lume, se numără Delta Nilului, a fluviului Mississippi sau Delta Gange-Brahmaputra, ultima fiind chiar cea mai mare din lume, dar și cea mai fertilă.

Așa cum am învățat cu toții la școală, delta este o formă de relief ce apare datorită sedimentelor depuse la gurile de vărsare ale râurilor în lacuri, mări sau oceane.

Apele fluviilor și râurilor poartă cu ele tot felul de minerale, iar la porțile de vărsare dau naștere unor terenuri extrem de fertile pentru agricultură și creează spații foarte bune pentru pescuit și chiar pentru stabilirea de așezări omenești. România este una dintre puținele țări din lume ce se laudă cu propria deltă, Delta Dunării, ce se formează la vărsarea fluviului Dunărea în Marea Neagră, în partea de est a țării.

Dar să vedem acum care sunt cele mai mari și mai faimoase delte din lume:

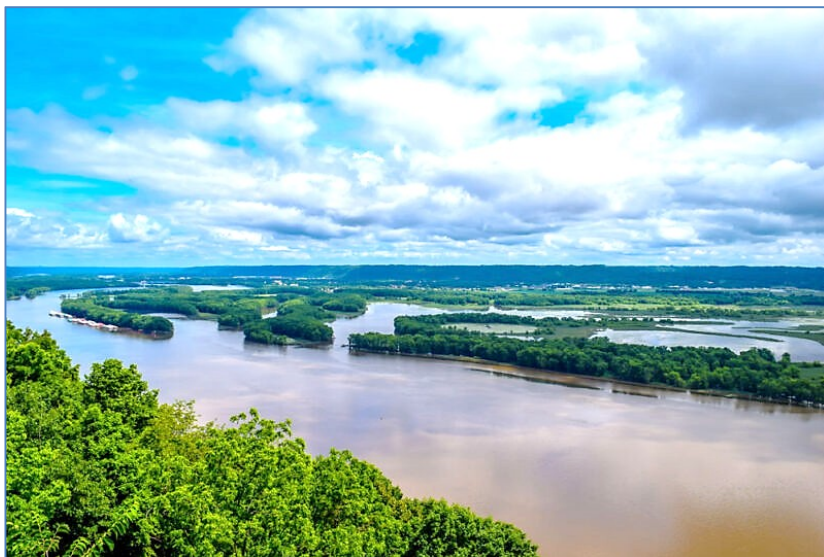
1.- DELTA NILULUI

Istoricul grec Herodot, definea gura de vărsare a râului Nil în Marea Mediterană ca fiind o deltă, pe baza formei sale triunghiulare sau deltoide – ce seamănă cu litera grecească „delta”. Astăzi termenul este folosit pentru toate râurile în întreaga lume. Civilizația a prosperat

în delta Nilului, care a furnizat istoric terenuri fertile, începând cu 4000 î.Cr. Astăzi locuiesc în jur de 50 de milioane de oameni acolo, deși condițiile de trai nu mai sunt la fel de bune: a crescut nivelul mării, lucru ce amenință așezările omenești prin diminuarea suprafeței deltei și creșterea salinității.

2.- DELTA MISSISSIPPI

Delta râului Mississippi servește drept cel mai bun exemplu atunci când este caracterizată o deltă ce are forma unui picior de pasăre. Cel mai mare fluviu nord-american se desparte în câteva canale înainte de vărsare, iar la gura deltei se depun sedimente minerale pe marginea malului continental. Profilul înfiorător al celei mai tinere secțiuni a deltei sugerează piciorul ghemuit al unei păsări, de unde și numele. Delta Mississippi a început să se formeze în urmă cu mai bine de 5000 de ani și continuă să evolueze ca formă după ce a avansat cu 15-50 de mile în coasta din Louisiana. În ultimele decenii subsidența terenurilor, creșterea nivelului mării, impacturile umane asupra fluxului și încărcăturii de sedimente și uraganele ocazionale au dus la rate semnificative de pierderi de teren în Delta din Mississippi, care include sute de mii de acri de terenuri umede, valoroase.

3.- DELTA FLUVIULUI GALBEN

Fluviul Galben (Huang He) din China transportă cea mai grea încărcătură de sedimente, făcând ca delta lui să fie una dintre cele mai bogată în minerale din lume. Delta Fluviului Galben și-a schimbat poziția de-a lungul coastei prin fenomene naturale ce durează de mii de ani, însă astăzi, agricultura, industria și ingineria umană activă modifică semnificativ cursul râului și delta acestuia. Aceste impacturi, precum și efectele climatice au redus foarte mult cantitatea de apă și sedimente transportate de Huang He, care amenință zonele umede, acvacultura și traiul uman.

Este puțin contraintuitiv, dar crește și probabilitatea de inundații, deoarece debitul redus înseamnă mai mult sediment depus pe albia râului, ridicând nivelul apei.

4.- DELTA GANGE – BRAHMAPUTRA

Cu peste 10 mii de hectare suprafață, această deltă se formează la gurile de vărsare ale râurilor Gange și Brahmaputra în golful Bengal și este cunoscută ca fiind cea mai mare din lume, cea mai fertilă, dar și cea mai populată, cu peste 100 de milioane de locuitori.

În ciuda acestei densități a populației, Delta Ganges-Brahmaputra încă mai păstrează una dintre cele mai mari mlaștini de mangrove din lume, Sundarbanii: casa legendară a tigrlui regal bengalez.

Vulnerabilă ciclonilor devastatori, delta se confruntă, de asemenea, cu multe provocări datorate schimbărilor

climatice, inclusiv creșterea nivelului mării, diminuarea fluxurilor fluviale din cauza scăderii ghețarilor din Himalaya și creșterea salinității.

5.- DELTA OLAVANGO, BOTSWANA

Viziteaz-o în lunile-i de revărsare (iulie și august, mai exact) și vei asista cu ochii buclucați la migrarea de an cu an a elefanților, leilor, bivolilor, girafelor și a altor câteva rubedenii, în vreme ce-și croiesc drum prin deșert pentru a ajunge în delta

înțesată de H₂O.

După ce te prinde apusul urmărind aceste magnifice creaturi ale Domnului, întinde-ți cortul sub straja Căii Lactee și lasă-te furat de somn, în răgnete de lei. Spectacol de-atât nici că se poate.

Consultă African Budget Safari și pornește într-un tur de 5 zile prin Botswana, explorând [Delta Okavango](#) și [Central Kalahari](#)

VI.- CELE MAI FRUMOASE LOCURI DIN LUME

Te-ai întrebat vreodată care sunt colțurile de lume unde pur și simplu natura a dat tot ce-avea mai bun și s-a transformat într-un artist fără pereche? Noi am născocit pământul și am cele mai frumoase 13 destinații pe care trebuie să le vizitezi măcar o dată în viața asta

Dacă faci parte dintre cei capabili să verse lacrimi la vederea unui peisaj desăvârșit, dacă ai străbate sute de kilometri pentru un apus de poveste sau dacă te roade până la os curiozitatea pentru tot ce este natură, atunci o să devorezi cele pe care le avem de povestit mai jos. Am bătut pământu-n lung și-n lat și am găsit cele mai frumoase 13 locuri pentru a stinge setea oricărui călător ros până la os de curiozitate. Dacă simți cum nevoia de aventură te ridică din așternuturi și îți face vânt afară pe ușă, nu mai ai niciun motiv să te împotrivești. Așadar, dacă ți se pare greu de crezut că toate splendorile acestui punct azuriu pal numit „Pământ” există cu adevărat, de ce nu te convingi cu ochii tăi?

1.- PAPUA NOUA GUINEE

Având în vedere că vorbim despre una dintre țările cel mai puțin supuse privirilor turiștilor, nu ne miră tocmai din cale-afară faptul că aici își au lăcașul unele dintre cele mai exotice creaturi de pe planetă.

Goroka, un spectacol tribal care respiră culoare

Iubitorii de păsări vor găsi acest loc drept un paradis înțesat de nenumărate specii de zburătoare și alte viețuitoare greu de dibuit pe străzile gri ale civilizației.

În acest colț de lume, cea mai mare parte a omenirii trăiește în comunitățile rurale rămase la fel de sute și sute de ani, iar Port Moresby este locul perfect pentru a începe explorarea grupurilor de suflete de aici.

Consultă [Trans Niugini Tours](#), un tur local conceput special pentru a cunoaște tot felul de regiuni din Papua Noua Guinee (chiar și pe cele din zonele nu tocmai accesibile). Dacă tu reușești să uiti așa ceva, înseamnă că nu-i nimic pe lume care să-ți atingă vreo coardă sensibilă

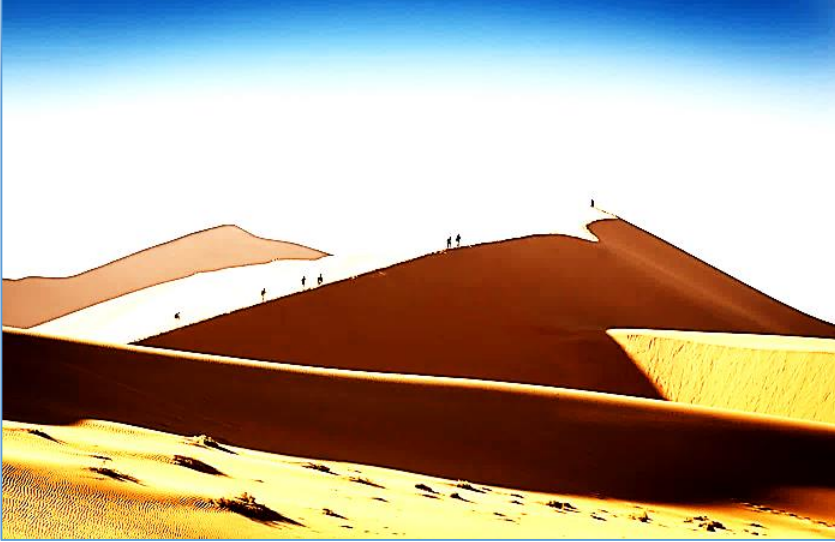
Tehnic vorbind, Delta Olavango este parte din Deșertul Kalahari care își întinde nisipurile pe o suprafață de 930.000 de kilometri pătrați și ia sub oblăduirea-i o bucată însemnată din Botswana, ceva colțuri de Namibia și câteva petice din Africa de Sud. Dar delta este cu totul și cu totul altă experiență.

2.- COASTA SKELETON, NAMIBIA

Drumeții călare pe dunele ce par întinse până la capătul pământului

Reminescențele industriei vânătorii de balene au lăsat coastei cantități enorme de oase de balene și foci plus un nume pe măsura. Actualmente, locul este mai degrabă cunoscut pentru scheletele sinistre ale naufragiilor, dovada vie a existenței câtorva nefericiți ce cândva au descoperit cât de

Înșelătoare puteau fi rocile mării. Slavă Domnului, frumosul Parc Național al Coastei Skeleton (și ai lui 16.845 kilometri pătrați) este mai accesibil piciorului de călător, deși, dacă te încapățânezi să ajungi în zona de nord, va trebui să rezervi un safari fly-in.

Oricum, vei găsi aici o bucată de lume spectaculos de sălbatică și unică înțesată de dune ce oferă adăpost babuinilor, girafelor, leilor, rinocerilor negri și antilopelor.

African Budget Safari are pregătită o **călătorie de 6 zile prin sălbăticia și dunele Namibiei** peste care merită să arunci un ochi. Măcar așa... de curiozitate.

3.- CANADIAN ROCKIES, CANADA

Când stâncile se privesc mândre în oglindă

luate degrabă sub aripa protectoare UNESCO. Iar când spunem „frumusețe”, nu spunem așa... de florile mărului; vorbim despre habitate rare și specii pe cale de dispariție, precum nimeni altul

Puțini munți se pot lăuda că au văzut atâtea precum giganții Rocky care își întind poalele din Canada tocmai până la granița dintre SUA și Mexic. Și unde-i atâtea loc încap nu mai puțin de 4 parcuri naționale (Yoho, Banff, Jasper și Kootenay), atât de frumoase încât au fost

decât ursul grizzly. Toate parcurile își deschid porțile pentru a le explorate așa cum îți șade bine: fie cu mașina, fie á pied cu un cort în spate. Tot ce trebuie să faci este să respecti natura și să caști bine ochii după vreun grizzly.

4.- PENINSULA YUKATÁN, MEXIC

Marea Cenota așteaptă cu sufletul la gură ochi dornici să o descopere

Plajele specializate în tăiat răsuflări au avut ceva de a face cu reputația Peninsulei Yukatán, dar la fel de frumoase (cel puțin) îi sunt cenotele ce și-au croit binișor loc sub scoarța pământului.

Aceste ponoare își trag obârșia din prăbușirea unor roci de calcar din bunăvoința căroră,

omenirea are acum unele dintre cele mai frumoase piscine naturale ale planetei. Și nu doar că sunt perfecte pentru mersul sirenei, dar rămâne loc berechet pentru scufundări și scuba diving; iar partea cea mai bună este că sunt atât de accesibile încât le găsești incluse în călătoriile de o zi către destinații precum Chichen Itza.

5.- MARELE CANION, ARIZONA, SUA

Lasă-te purtat de apele prea-vestitului Mare Canion Suntem de părere că Marele Canion nu are nevoie de cine știe ce introduceri. Purtând în adâncuri stânci în etate de aproape două miliarde de ani, putem spune cu convingere că își merită pe deplin locul în topul celor șapte minuni

naturale ale lumii.

Dar dacă vrei să te diferențiezi de mulțimile de vizitatori care ajung aici, grăbește pasul către marginea nordică a canionului, văzută de numai 10% din numărul anual de curioși sau petrece o noapte în adăpostul bazinului (numai 1% dintre vizitatori o fac!).

Și ca să simți că nimeni altul nu mai e ca tine, ce spui să închiriezi o barcă și să o pornești binișor la vale, pe apele Marelui Canion? Ai cuvântul de onoare că după ce te plutești până în Colorado și cinezi la lumina Căii Lactee, vei descoperi că ești capabil de un somn mai dulce ca o gofră scufundată-n ciocolată.

Pentru o călătorie de trei, șase sau chiar șapte zile, înfățișează-te la Western River Expedition și pregătește-te pentru experiența cu care te vei lăuda mulți ani de-acum înainte

6.- RECIFUL DE CORALI, INDONESIA

Broaștele țestoase Hawksbill au și ele tabieturile lor. Ce credeai? În Insulele Raja Ampat se estimează că există cel mai ridicat nivel de diversitate al vieții marine. De pe planetă! Și cine suntem noi să contrazicem asta când știm că găsim aici 600 de

specii de coral și 1200 de varietăți de pești?! Izolat și aproape neatins de păcătoasa mână a omului, Raja Ampat este, fără exagerări gratuite, un paradis pentru cei ce iubesc scufundările

7.- PRERIA NORD AMERICANĂ, MONTANA, SUA

O oarecare ceată de bizoni din Parcul Național Yellowstone

În secolul 16, Marile Prerii Nord Americane de pe întinderea a nu mai puțin de 10 state, găzduiau undeva între 30 și 60 de milioane de bizoni. Până în 1800, din toată această ditamai populația, rămăseseră

mai puțin de 100. Bizar, însă... tot anii 1800 au cunoscut și primele tentative de conservare acestor mărețe viețuitoare.

Parcurile Naționale (probabil cea mai grozavă idee răsărită pe pământ american) au apărut ca un colac de salvare și au scăpat bieții bizoni de la extincție totală. Din fericire, astăzi, numărul acestora a atins aproape 500.000, iar refugiul National Bison

Range din Montana a avut și are un merit deosebit în salvarea acestei specii.

Din Missoula, parcul este mai mult decât accesibil și așteaptă ca ochii de călător să se scalde în în magnificele peisaje, fie din mașină, fie la pas (deși probabil parcul în sine preferă pasul). Aici ai toate șansele să dai nas în nas cu mai sus-numitul animal de dimensiuni intimidante, dar totuși atât de aproape de a dispărea complet de pe fața Pământului.

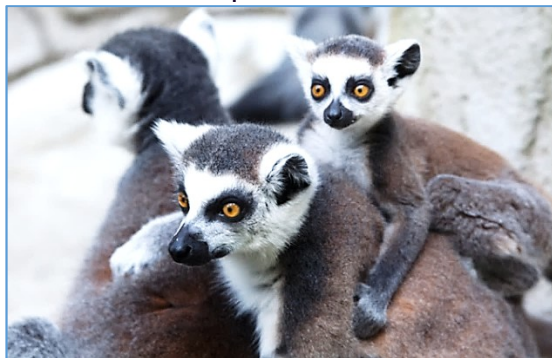
Citește mai mult: Dacă norocul te duce peste Atlantic, nu pleca fără să afli ce numim noi [moteluri stilate și unice din SUA](#)

8.- MADAGASCAR

Din categoria "știți că": cel mai mic lemur din lume cântărește mai puțin decât o cutiuță cu stafide? Mai că-ți vine să-l strecuri în bagaj și să-l iei acasă

Madagascar este a patra cea mai întinsă insulă și, datorită faptului că nu se află tocmai în buricul târgului, ci mai degrabă izolată la capăt de lume, face ca numeroase specii endemice să-și ducă traiul acolo.

Plaje superbe, parcuri naționale ce desprind degrabă maxilarele făcându-l pe cel inferior să alunece ușor în jos de surprindere, baobabi în forme ciudățele și multă, multă junglă. Aaa, și bineînțes... lemuri. Specii, câtă frunză câtă iarbă, de la cei cu coadă inelată și până la specia Indri care comunică asemenea unui plânset.

Poate că insula nu este tocmai locul în care poți ajunge cu ochii închiși, dar sigur merită toate eforturile.

Pentru o introducere ca la carte în această insulă de mărimea Franței, arată-te la biroul celor de la [Baobab and Tsingy Explorer tour](#) și

solicită un tur de 8 zile. Spune-le că te interesează un G Adventures; vor înțelege băieții despre ce vorbești.

9.- INSULELE GALAPAGOS

Insulele Galapagos sunt nimic mai mult decât un arhipelag de insule vulcanice. Pentru știință, însă, acestea sunt la fel de importante cum Ierusalim este pentru creștinism pentru că aceasta a fost sursa teoriei selecției naturale a lui

Darwin. Și, desigur, astăzi reprezintă un sit al Patrimoniului Mondial UNESCO. Păi se putea altfel? Creaturile endemice care fac umbră acestui pământ sunt neobișnuit de prietenoase, mai ales mulțumită absenței prădătorilor naturali.

Reptilele par să știe mai bine ca oricine ce înseamnă viața într-o comunitate

Iar faptul că întreg arhipelagul este un parc național face ca zona să fie mult mai puțin deranjată de activitatea umană decât ar fi, în mod normal, un astfel de loc prețios.

Aici nu ai altceva de făcut decât să trimiți bezele cât e ziua de lungă șopârlelor, cintezelor, pinguinilor, focilor, țestoaselor de Galapagos și, bineînțeles, iguanei marine.

Te vei simți ca întors în timp cu muulte zeci de mii de ani. Poți prea bine să ajungi aici, fie cu avionul din Quito, fie dintr-o croazieră.

Pe acesta din urmă o găsești într-o varietate uriașă, în funcție de preț și confort, dar tu cercetează bine și alege ceva care să fie deopotrivă responsabil și frumos mulat pe portofelul tău.

10.- JODHPUR, INDIA

La lăsat de seară, o maimuță langur își supraveghează regatul

orașul este cunoscut, acesta este populația co-locuitoare blănoasă alcătuită din sute de languri gri.

Hrăniți cum se cuvine și urmărindu-i în permanență pe locuitorii bipezi ai orașului, maimuțele languri se simt aici ca la ele acasă. Pentru vizitatori, imaginea poate părea ușor

De asemenea cunoscut drept Orașul Albastru datorită grămezilor de case pictate în diferite nuanțe de-azur, cei ce cunosc Jodhpur știu negreșit câte ceva despre templele, palatele, condimentele și istoria acestuia. Și imposibil să nu-i fi impresionat măcar puțin. Iar dacă mai este un lucru pentru care

ciudătică, dar imediat ce află că acestea suntenerate drept un simbol al divinității maimuță Hanuman, toată povestea parcă începe să capete sens. Doar lasă-te dus de val și nu pune întrebări deșarte.

VII.- MINUNILE TURISTICE ALE PLANETEI:

Află despre câteva dintre cele mai frumoase obiective turistice naturale din lume, diverse cât cuprinde, unice și înțesate de istorie; incluse fără ezitare pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO

UNESCO, agenția din Statele Unite și cărămida puternică din zidul păcii internaționale, luptă neobosită pentru o dezvoltare sustenabilă și un dialog intercultural prin educație și cultură. Dar, probabil, contextele în care ai auzit de UNESCO au fost mai degrabă legate Lista Patrimoniului Cultural, prețiosul inventar al locurilor ce conservă cele mai semnificative vestigii naturale și culturale ale umanității. Cu alte cuvinte, ceea ce are specia umană mai de preț, moștenit de la generațiile de dinainte.

Există în prezent 203 situri naturale pe [Lista Patrimoniului Mondial](#) și fiecare, după propriile-i puteri, înfățișează principalele etape de dezvoltare ale prea-iubitului Pământ și a istoriei sale, precum și diversitatea biologică, geologică, (și altele ce mai sfârșesc în „-ică”) ochiului iubitor de frumos. Cu modestie deplină în fața minunilor naturii pe care prea puțin le înțelegem, ne-am permis să alegem 15 dintre cele mai frumoase situri UNESCO, încercând să traversăm pădurile tropicale, deșerturile, sistemele de peșteri și vulcani și cât mai mult din ce se află între toate acestea.

1.- DORSET ȘI COASTA EAST DEVON, REGATUL UNIT

Dacă vrei să vezi ce gânduri îi colindau mintea lui Jane Austen când descria pagini întregi de peisaje, dă o fugă până la Dorset, pe Coasta East Devon, cunoscută mai degrabă drept [Coasta Jurassică](#). Stâncile sculptate în argilă roșiatică, plajele încrustate cu fosile de dinozauri timpurii, golfurile tăcute, pășunile bogate și sătucurile romantice, toate acestea alcătuiesc linia nesfârșită a țărmului.

Nici dacă îți acoperi vederea cu două petice de ochi de pirat tot nu îți va scăpa arcul Durdle Door. În vreme ce majoritatea construcțiilor naturale calcaroase tind să ia binișor o direcție orizontală, Durdle Door iese din rândul obișnuitului și se

Înaltă din mare în linie aproape verticală, transformându-se într-o încântare absolută pentru materia cenușie de geolog.

Pe Coasta Juristică, Arcul Durdle unește apa și pământul

Ai de gând să pleci de aici cu un suvenir? Nu te apuca să orbecăi după un magazin pestriț și kitch(os), ci mai degrabă ieși tu singurel pe plaja Charmouth la o vânătoare de fosile și adu-le celor de acasă o bucățică de istorie culeasă cu propriile mâini.

2.- ARHIPELAGUL REVILLAGIGEDO, MEXIC

Insula vulcanică San Benedicto este una dintre cele patru insule care alcătuiesc Arhipelagul Revillagigedo

Arhipelagul Revillagigedo, un grup de patru insule vulcanice care își face veacul în Oceanul Pacific, a intrat pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO nu mai devreme de 2016.

Nicio unghie de om nu a ajuns pe cele patru insule de la vest de Mexic înainte de descoperirea lor de către exploratorii spanioli în secolul XVI. Adesea numite și „micul Galapagos mexican”, insulele sunt cunoscute pentru ecosistemul lor unic, magnet pentru cercetătorii științifici din toată lumea.

Nu te grăbi să-ți arunci ochelarii de soare pe nas, crema de plajă în rucsac și trupul în avion pentru că nu vei găsi aici niciun răsfăț turistic. Dacă vrei, totuși, cu tot dinadinsul să vii aici, există anumite circuite special pregătite pentru a descoperi niscaiva minuni floristice, faunistice și topografice ale insulei. Pricepuții în ale scuba⁵ divingului ajung să cunoască prea bine mărirele ce înconjoară insula și chiar să interacționeze cu pisicile de mare uriașe, rechinii și delfinii care le populează.

3.-TROPICELE UMEDE DIN QUEENSLAND, AUSTRALIA

Vrei o metodă garantat eficientă pentru a cunoaște pădurea tropicală? Pornește-o frumusețea la pas cu caiacul prin Tropicile Umede ale Queenslandului

Să nu crezi că dacă Tropicile Umede din Queensland ocupă doar 1% din teritoriul australian înseamnă că trebuie să dai pagina nepăsător când ajungi la ele. Greșeală mai mare nici că poți face! Bogăția de terenuri accidentate, chei adânci, cascade

⁵ Centru de scufundare

hohotitoare și râuri ce împrăștie picături în stânga și-n dreapta o transformă în una dintre cele mai spectaculoase păduri tropicale ce căptușește coasta nord-estică a Australiei de când lumea și pământul.

Și nu mică este mulțimea de plante și de specii de animale rare care numesc pădurea „casă”; consideră toate acestea o poveste despre evoluția plantelor pe pământ, spusă chiar de plante înseși. Dacă într-atât de amabil este destinul cu tine și te aduce aici, plimbă-te prin Tropicile Umede urmărind cele 90 de tipuri diferite de orhidee, ascultă cântecele păsărilor pe care doar aici le poți asculta și fă o baie într-una dintre piscinele naturale ale locului.

4.- SANCTUARELE URȘILOR PANDA URIAȘI, DIN PROVINCIA SICHUAN, CHINA

Ursul panda uriaș, una dintre cele mai îndrăgite creaturi ale Creatorului Ursul panda, unul dintre cei mai cunoscuți și mai iubiți rezidenți ai planetei, se află chiar în adâncurile provinciei Sichuan din sud-estul Chinei, înconjurat de parcuri întinse și munți acoperiți de zăpadă. Sanctuarele urșilor panda uriași de aici adăpostesc mai bine de 30% dintre reprezentanții acestei specii atât de vulnerabile.

Rar pot fi văzuți în libertate, dar în [Rezervația Naturală Wolong](#), unul dintre cele mai importante centre de reproducere din țară, poți să-ți încânți privirea cu 150 dintre ei. Nu te aștepta să ajungi aici și să vezi ursuleți alb-negri la tot pasul zburdând veseli de colo-colo, în timp ce laringele tău emite din

minut în minut câte un drăgălaș „iii”. Prea rar îi poți admira în libertate.

Dar în Rezervația Naturală Wolong, unul dintre cele mai importante centre de reproducere din țară, poți să-ți încanți privirea (și corzile vocale) cu 150 de panda de toate vârstele – de la pușori și bebeluși până la urși adulți care își petrec cea mai mare parte a timpului dormind și mâncând bambus.

5.- PEȘTERILE AGGTELEK KARST ȘI SLOVAL KARST, UNGARIA/SLOVACIA

Întinzându-se țănoșe pe granița dintre Ungaria și Slovacia, cele nu mai puțin de 712 peșteri **Aggtelek Karst** și **Slovak Karst** formează cel mai extins sistem de peșteri din Europa Centrală. Nu doar mănunchiul zdravăn de structuri și habitate diferite fac din acest loc unul de seamă, dar și zecile de milioane de ani care i-au trebuit Naturii pentru a-l desăvârși. Complexul carstic **Baradla-Domica** își lungeste picioarele-i de peșteră pe 25 de kilometri, trecând cum pofteste, fără pașaport, din Ungaria în Slovacia și viceversa.

Înăuntrurile complexului carstic Baradla-Domica

De unde atâta nerușinare din partea unei peșteri, te întrebi?! Când, printre alte minuni mai adăpostești și o cupolă cu o acustică excelentă, unde vizitatorii se pot bucura în tihnă de niște momente magice încropite cu muzică clasică, îți permiți să treci frontiere după cum ai chef.

Demnă este de menționat și peștera **Dobšinská Ice** umplută cu formațiuni de gheață absolut impresionante, precum căderi de gheață, stalagmite și ghețari.

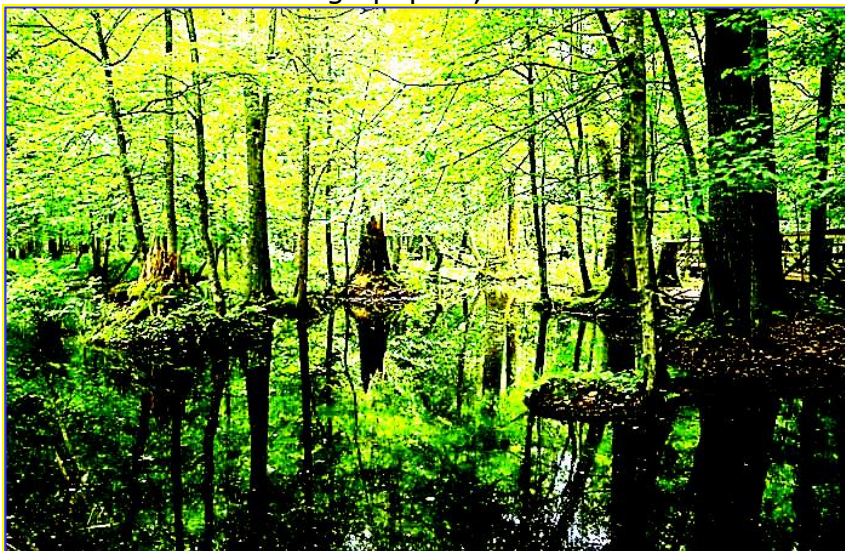
Și că tot veni vorba, uite aici 9 orașe subterane incredibile

6.- PĂDUREA BIAŁOWIEŻA, POLONIA/BELARUS

Serenă și liniștită ca o icoană este pădurea primară Białowieża, veșnică oază de pace

Virgina pădure Białowieża, călătoare și ea de-a lungul graniței Polonia – Belarus în voia inimii, este una dintre cele puțin-rămase comori naturale, numite "păduri primare". Găsești aici o droaie de porțiuni neîntinate încă de mâna păcătoasă a omului, o floră și o faună diverse și un mix absolut de vegetație contemporană, preistorică și tot ce a mai născocit Natura între timp.

Aici cresc în talie, an de an, stejari vechi de când lumea, iar unii dintre ei primesc chiar nume proprii, aidoma Marelui Mamamuszi de 34 de metri sau Regelui din Nieznanowo. Cei 900 de bizoni europeni ce-și duc liniștiți traiul prin urletele lupilor, fluierăturile bufnițelor, strigătele elanilor și ale cerbilor alcătuiesc 25% din întreaga populație de bizoni a lumii.

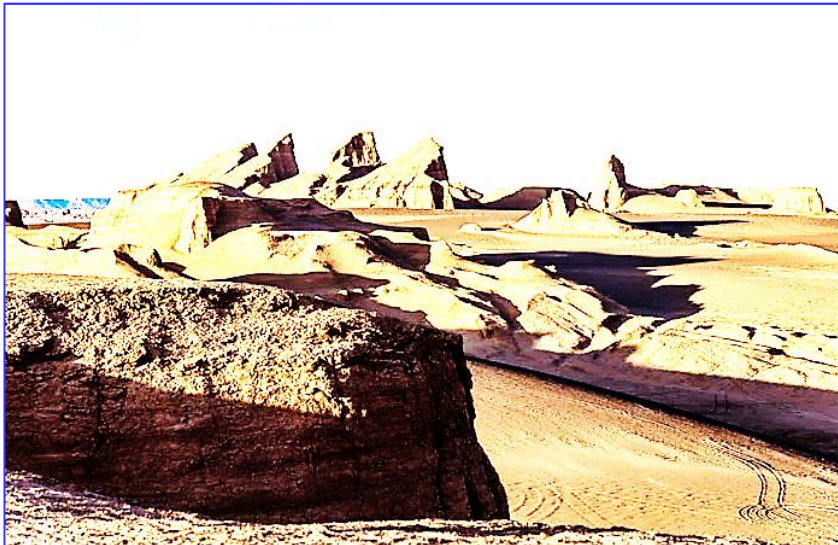

Dacă vrei să simți gustul pădurii nu este neapărat nevoie să muști dintr-un copac; poți încerca celebra votcă Żubrówka ce conține tinctură de iarbă de bizon (Hierochloa odorata dacă te mistuie setea cunoașterii) crescută chiar la fața locului.

7.- DEȘERTUL LUT, IRAN

Deșertul Lut este fruntaș pe lista celor mai fierbinți locuri de pe Pământ

În sud-estul Iranului se ascunde un alt boboc pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO, unul uscat și fierbinte ce-i drept; atât de uscat că a atins cea mai ridicată temperatură a Pământului: de 70° C. De uscăciune... nici nu mai vorbim.

Dacă te gândești că nu poate exista niciun element excitator de privire într-un deșert sufocant și al naibii de plicticos, te rog, nu îți îngropa capul în prejudecăți precum struțul în nisip. Te rog! Deșertul Lut este dovada faptului că te-ai înșela amarnic. În vreme ce partea estică este îmbrăcată în câmpii de sare ce strălucesc fără de rușine în bătaia soarelui, centrul este decorat cu creste și brazde paralele, ibovnice ale vântului cu care acesta din urmă își face meandrele după bunul plac.

Iar dacă îți întorci privirea mai la sud-est, vei vedea întinderi nesfârșite de nisip și dune. Nu sunt acestea tocmai peisajele pe care cineva cu toate țiglele pe casă le-ar pune calificativul de "anoste".

8.- MUNTELE ETNA, ITALIA

Dacă Muntele Etna ar fi o persoană, fără îndoială că ar fi genul ăla de prezență colosală, de bărbat impunător, trecut binișor de prima tinerețe care, atunci când se ivește în pragul unei săli unde are loc un dineu sau ceva asemănător, privirile tuturor se întorc, iar o liniște deplină este urmată de un murmur evlavios. Dar să încercăm să rezistăm ispitei de a descrie bărbați impunători trecuți de prima tinerețe și să ne întoarcem la Muntele Etna.

Rămășițele erupției vulcanice de la Muntele Etna

Circa 200 de erupții au fost înregistrate aici din 1500 î.Hr. și până în prezent. Mergând de-a lungul zonei vulcanice, vei vedea cum, pe parcursul timpului, lava fierbinte și-a făcut de cap cu diverse bucăți de natură, iar apoi le-a aruncat nepăsătoare cât colo fără să-i pese nici cât negru sub unghie de ce a lăsat în urma ei.

Îi vei vedea cruzimea încrustată la tot pasul: de la curgerile recente care au ars totul în urma lor și până la rocile formate în urma erupțiilor istorice, acum acoperite de păduri de pini și mesteceni. Momentul producerii lavei de către erupții este cel mai potrivit pentru a veni aici, dar nu-ți face griji, nu e nimic periculos.

Vei urmări spectacolul de la o distanță sigură față de crater, unde imaginea este de neuitat.

Dar bănuim că îți închipui că momentul erupțiilor are un oarece nivel de neprevăzut, așa că este bine să fii puțin flexibil. Nu îți plănuiești vacanța cu doi ani înainte.

9.- GEIRANGERFJORD ȘI NÆRØYFJORD, NORVEGIA

Fiordurile de la coasta vestică a Norvegiei sunt locuri unice ale planetei, dar și periculoase totodată. Există riscul ca o dată ajuns acolo și văzându-le frumusețea să începi să te îndoiești că proprii ochi mai sunt în stare de acuratețea de altădată sau nu au început deja să-ți joace feste.

Nord-estul orașului Bergen, Geirangerfjord și Nærøyfjord, despărțite de câte 120 de kilometri, se numără printre cele mai lungi și mai adânci fiorduri din lume. Pictează cu ochii minții următoarele: un peisaj abrupt în care jumătate de kilometru de deal plonjează direct în mare, apele cascadelor se aruncă vârtos de la înălțimi incredibile, iar apa reflectă umbre albastre și smarald

Dacă o plimbare agale, cu [barca](#) sau cu [feribotul](#) printre coridoarele înguste, încadrat fiind de acest tablou de apă, piatră și verdeață nu cel aprig ucigaș de griji, atunci al naibii să fiu dacă știi care mai e.

10.- PARCUL NAȚIONAL YOSEMITE, SUA

Măreața stâncă de granit, El Capitan, este unul dintre giganzii parcului Yosemite

„Doamnelor și domnilor, bun venit în [Parcul Național Yosemite](#)! Am pregătit pentru dumneavoastră, în această mileniu, arbori seculari de sequoia, monoliți de granit, păduri dese precum cosițe de Rapunzele, văi adânci și cascade care se ocupă cu seceratul respirațiilor.”

Probabil asta s-ar asculta la un spectacol dat în cinstea zeilor. În afară de diversitatea geologică și biologică, Yosemite mai găzduiește și dovezile locuirii de către oameni cu vreo 10.000 de ani în urmă, indigeni care se autointitulau Ahwahneechee. În Valea Yosemite se poate vizita un sătuc complet reconstruit cu sweathouse-uri, hambare-ghindă, case ceremoniale și chiar casa bucătarului șef.

Indiferent dacă alegi să îmbrățișezi un sequoia bătrân de 2000 de ani, să escaladezi muntele Half Dome sau să o pui de-un picnic în pajiștea El Capitan, orice activitate ai întreprinde în Yosemite poartă calificativul de "inspirațional".

11.- DELTA DUNĂRII, ROMANIA

Da-da, chiar ea! Delta care întâmpină Dunărea la poarta Mării Negre și o așteaptă să-și încheie lungul drum de 10 țări. O așteaptă în fiecare zi la fel de tânără, ferchezuită cu bucăți de stuf, canale navigabile nesfârșite, cu fața acoperită de nuferi și cu malurile-i dublate de sălcii și plopi.

Una dintre cele mai spectaculoase și mai neatinse delte ale lumii, [Delta Dunării](#) este paradis pentru iubitorii de natură și privitorii de păsări pentru că mai mult de 300 de specii de păsări, în frunte cu pelicanul alb, au casa aici.

Închiriază o bărcuță cu motor și lasă-te condus de-a lungul râurilor tăcute, încercând să numeri cât mai multe păsări. Întoarce-te apoi la mal, într-unul dintre satele dunărene ce păstrează neatinse tradițiile, căsuțele mici și colorate, grajdurile de animale cu acoperișuri roșii și colibe simple pentru bărci.

Îți e poftă de un ceai și de o lectură plăcută weekendul ăsta? Uite [7 cărți care te inspiră să călătorești](#).

Armata de pelicani albi din Delta Dunării

12.- LACUL BAIKAL, RUSIA

Lacul Baikal este cel mai mare bazin cu apă dulce din lume. Nu-i de mirare că țărmul îi contrecează un zâmbet. Situat departe, în periferiile cele mai adânci ale Siberiei, Baikal este cel mai vechi, mai adânc și mai extins lac cu apă dulce din lume.

Unii spun că are formă de banană, alții cu suflet de copil, spun că ar fi un zâmbet... indiferent de ce bazaconii îți dictează imaginația, află că acest bazin conține cea mai limpede și mai albastră apă și este singurul loc din lume unde viețuiesc focile de apă dulce (nerpa)

Încă rămâne un mister cum au reușit ele să-și croiască drum spre Baikal, dar cea mai plauzibilă teorie postulează faptul că această focă artistă (cum mai este numită) se trage din foca inel, fiind izolată aici de mai bine de o jumătate de milion de ani.

Vara și iarna două lucruri total diferite pentru lac și împrejurările sale. În vreme ce vara permite desfășurarea unor activități precum trekkingul, drumețiile, campingul și pescuitul,

pe timp de iarnă lacul îngheață complet și se ascunde sub un strat gros și transparent de gheață.

Și dacă ești un amator al scăldatului în aer liber, află care sunt: [cele mai frumoase piscine naturale din lume](#)

13.- MISTAKEN POINT, CANADA

Mistaken Point și-a lăsat pușterea de fosile, (fără "unele dintre" în față) CELE MAI vechi din lume

Rezervația naturală Mistaken Point, situată la capătul sudic al provinciei Terra Nova, a fost recent inclusă pe Lista Patrimoniului Mondial Unesco și este cunoscută pentru talentul ei de neegalat în a conserva fosile. Ți se pare puțin? Sau că nu-i mare lucru? Dar ce spui despre niște fosile vechi de aproape 565 milioane de ani?

Acest loc a fost astfel numit din cauză că mateloții obișnuiau să o confunde mai mereu cu vecina sa Cape Race, în special pe timp de ceață. Și cum o coteau ei liniștiți spre nord, așteptând să ajungă la Cape Race Harbour, dădeau cu nasul de pietre.

Atenție! De când a devenit Patrimoniu Mondial Unesco, Mistaken Point nu mai poate fi vizitat de capul nostru, ci numai ca parte dintr-un [tur ghidat](#), așa că ai face bine să dai un telefon înainte să ajungi la locul cu pricina.

14.- GOLFUL HA LONG, VIETNAM

Golful Ha Long, o altă minune terestră aflată pe pământurile Vietnamului

Legenda spune că un dragon uriaș a coborât din munte până în mijlocul mării, a sfârtecat cu furie marii piloni de calcar și insulițele dimprejur și a creat Golful Ha Long (zis și Golful Dragonului).

Situat în golful-părinte Tonkin, Ha Long este în topul atracțiilor turistice vietnameze. De ce? Să spunem doar că cele 1600 de insule și insulițe care alcătuiesc peisajul marin ar putea descrunța chiar și frunțile celor mai nesuferiți unchi, lăsând în ochi doar strălucirea uimirii.

Din cauza condițiilor aspre, ochiul uman nu s-a îndreptat asupra celor mai multe insule cu gânduri de populare, iar, spre fericirea lor, au rămas virgine până astăzi. Sezonul turistic își cunoaște vârful între mai și august, dar dacă ajungi aici între ianuarie și martie, ceața pe care o vei găsi nu va face decât să mai adauge un strat de farmec și-așa-frumosului peisaj.

15.- HIGH COAST/ARHIPELAGUL KVARKEN, SUEZIA/FINLANDA

Deși sunt situate pe laturile opuse ale Golfului Botnic, High Coast (Suedia) și Arhipelagul Kvarken (Finlanda) sunt marcate împreună pe Lista Patrimoniului Mondial Unesco din cauza faptului că procesele geologice care le-au format se aseamănă ca două picături de apă.

Îți trebuie ceva imaginație ca să îți poți închipui că aceste zone întinse unde, în prezent, oamenii se îndeletnicesc cu... de-ale oamenilor (agricultură, pescuit, turism) au fost cândva acoperite cu un strat gros și nesfârșit de gheață. Între timp

(vorbec de câteva mii de ani), aceasta s-a topit și a permis pământului să crească; și ce i-a mai permis...

Răsăritul de deasupra High Coast din Suedia

Nu există niciun loc în care pământul să fi crescut cu atâta patos ca aici – 283 m deasupra nivelului mării și continuă să crească în fiecare an cu câte încă puțin